బ్రతకాలంటే పారిపో!

సికిందర్

రాణిగంజ్ లోని ఆరంతస్తుల నందా బిల్డింగ్ పార్కింగ్ స్పేస్ లో నా మోటార్ సైకిల్ నిలిపి, పరుగులాంటి నడకతో వెళ్ళి లిఫ్ట్ లో నాల్గో అంతస్తు చేరుకున్నాను. టైము చూసుకొని, మరింత వేగంగా నడుస్తూ కారిడార్ లో ఓ గది ముందాగి, డోర్ ప్రక్కనున్న నేమ్ బోర్డుని చూశాను భక్తిగా, ప్రేమగా.

M. J. M. Rao,
Investigator—in—chief,
DECCAN DETECTIVE AGENCY

వెండిరంగు బ్యాక్ గ్రౌండ్ తో, బంగారు రంగు అక్షరాలతో, ఆకర్షణీయంగా మెరిసే నేమ్ ప్లేట్ ని చూస్తే ముద్దు పెట్టుకోవాలనిపిస్తోంది నాకు. బాస్ డిగ్నిటీకి ప్రాధాన్యమిస్తాడు. అలాంటి బాస్ దగ్గర పని చెయ్యడం నాకు గర్వంగానే వుంటుంది.

వెయిటింగ్ రూంలో అడుగుపెట్టి అప్పటికే హాజరై

వున్న ఓ అరడజనుమంది క్లయింట్స్‌ని చూశాను, ఎడమ వైపు సోఫాలో, ఉద్రిక్తంగా కూర్చుని బాస్ పిలుపు కోసం ఎదురుచూస్తూ.

కుడివైపు, కౌంటరు వెనుక, సీరియస్‌గా ఏదో వ్రాసుకుంటున్న రిసెప్షనిస్టుని చూశాను. ఆమె పేరు రమణి. హాట్ కేక్ కల్పనా అయ్యర్‌లా వుంటుంది. అసలే మతి పోగొట్టే అందం. దానికి తోడు రెచ్చగొట్టేలా దుస్తులు కట్టుకుంటుంది. అలంకరించుకుంటుంది. కాని రెచ్చిపోవడానికి నేను మామూలు స్థితిలో లేను. రమణి కాదు గదా, రంభ దిగి వచ్చినా నన్నేం చేయలేదు—ఇష్టపడితే తప్ప. అలా ఇష్టపడే మూడ్—ఆలోచనలు కూడా నాకిప్పుడు లేవు.

ఆమె తలెత్తి నన్ను చూసింది, నిర్లక్ష్యంగా "వెళ్ళండి, బాస్ మీ కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు!"

అందగత్తె అన్న అహంకారమేమో ముక్తసరిగా మాట్లాడుతుంది. ఆఫీసులో నాతోటివాళ్ళు ఆమె దగ్గర వేషాలు వేసివేసి, ఇక లాభంలేదని తెలుసుకొని సగం పిచ్చివాళ్ళయి, జుట్టు పీక్కుంటున్నారు.

వాళ్ళని చూస్తే నాకు జాలి.

డోర్ తీసుకొని బాస్ గదిలోకి వెళ్ళిన వెంటనే కనిపించిన దృశ్యం: పాడ్ మీద ఏదో వేగంగా వ్రాస్తున్న బాస్, అతని ప్రక్కన స్టూలుమీద ఫైల్లో కాగితాలు చకచక తిరగేస్తున్న సెక్రటరీ సుమిత్ర.

సుమిత్ర నయం. రమణిలా టెక్కు చూపించదు. చక్కగా మాట్లాడుతుంది. దుస్తులు చక్కగా కట్టుకుంటుంది. ఆమె జయసుధలా వుంటుంది. జయబాధురిలా నవ్వుతుంది.

ఇక బాస్ ఎంత సీరియస్ గా ఉంటాడో, ఒక్కోసారి అంత సరదాగానూ వుంటాడు. అతనికి 45 ఏళ్ళుంటాయి, పెళ్ళి చేసుకోలేదు. పూర్తిగా ఈ డిటెక్టివ్ వృత్తికే అంకితమైపోయాడు. సిటీలో అతని ఈ ఏజెన్సీకి తిరుగులేని ఖ్యాతి వుంది. డజనుమంది ఆపరేటర్స్ తో, వేగవంతమైన పని సామర్థ్యంతో, విజయవంతమైన ఫలితాలతో, విశ్వాసనీయమైన సంస్థగా తీర్చిదిద్దాడు ఎనిమిదేళ్ళ కృషితో, ఈ ఏజెన్సీని.

అతను తలెత్తి చూసి, "కమాన్ సిడవున్, ఇంత ఆలస్యం అయిందేమిటి?" అన్నాడు కొంచెం కోపంగా.

నేను కూర్చుని టైము చూశాను. పదకొండు కావస్తోంది.

"రాత్రి నిద్ర కాచాను సర్, భోయారామ్ ఫటాఫట్ కేసులో. ఆ మాస్క్ ముఠావాళ్ళు ఎక్కడా కనిపించలేదు, సర్ ...." అన్నాను.

బాస్ అన్నాడు అసహనంగా. "ఓహ్, ఫటాఫట్! అతనికి అదొకటే సర్వస్వం కాదు, వదిలెయ్!"

"కానీ అతని భార్య వదలదు సర్, అతన్ని."

"ఎవడు కట్టుకోమన్నాడు భార్యని? కట్టుకున్నా అర్ధరాత్రి వెంటేసుకు ఊరేగమన్నదెవడు? ఈ రోజుల్లో భార్యతో బైటికి వెళ్లాలంటే గట్స్ ఉండాలి ముందు, గట్స్! లేకపోతే ఈ మాస్క్ ముఠాలాంటి వాళ్ళు.... డామిట్, వదిలెయ్! ఇప్పుడొక కొత్త కేసు వచ్చింది. అందుకే నిన్ను పిలిపించాను అర్జంటుగా."

"ఏమిటది, సర్?" అన్నాను ఆసక్తిగా.

"దొంగతనం కేసు. ప్రతాపరావని ఒక బిజినెస్ మాగ్నెట్ ఇంట్లో."

"చెప్పండి సర్, ఏం జరిగింది?"

"జరగకల్సింది జరగలేదు. అతనిందాకే వచ్చి వెళ్లాడు. ఇవాళ మధ్యాహ్నం అత్యవసరంగా బొంబాయి వెళుతున్నాడట నాలుగు రోజులుదాకా రాడు" క్షణం ఆగి తిరిగి అన్నాడు బాస్, "కమల్, అతని బంగళా బంజారా హిల్స్‌లో వుంది. ఈ నాలుగు రోజుల్లోను దొంగ రెండుసార్లు వచ్చాడట ఇంటికి. మొన్న ఆదివారం మొదటిసారి. నిన్న మంగళవారం రెండోసారి. రెండు సార్లూ తప్పించుకు పారిపోయాడు. వాడు నీలిరంగు డ్రస్సులో, నల్లటి ముసుగు వేసుకొని వున్నాడట. ఆ రెండుసార్లూ వాళ్ళ బెడ్‌రూమ్‌కి ఎడమవైపు గదిలో ప్రవేశించడానికి విఫలయత్నం చేశాడట. వీళ్ళు చప్పుళ్ళకి మేల్కొని వెళ్ళేలోపు కిందకి దూకి పారిపోతున్నాడట.

"గేటు దగ్గర గూర్ఖా ఉన్నాడు. కానీ ఆ రెండు సార్లూ దొంగను గమనించక పోవడంతో అతన్ని పని లోంచి తీసేశారు. ప్రస్తుతానికి ఎవరూ లేరు. ఇంట్లో ప్రతాపరావు భార్య, వాళ్ళ ఏడేళ్ళ కుమారుడు, ఒక వంట మనిషి, ఒక పనివాడు ఉంటున్నారు. రావ్‌కి యాభైపైన ఉంటుంది వయసు - అరవైకి దగ్గర్లో. ఇవాళ అర్జంటుగా బొంబాయి వెళుతున్నాడట. అందుకని ఇంట్లో రక్షణ కావాలని మనల్ని కోరాడు-"

"పోలీసు రిపోర్ట్ ఇవ్వలేదా, సార్?"

"లేదు. అతను వూళ్ళో ఉండని ఈ నాలుగు రోజులూ ఇంటికి రక్షణ కల్పించమన్నాడు. ఆ దొంగ మళ్ళీ రావచ్చని అతడి అనుమానం. రాత్రులు గట్టి నిఘా వేసి వాడ్ని పట్టుకోమన్నాడు."

"దొంగ దేనికోసం వస్తున్నాడు, సర్?"

"వాడు వెళ్ళాలని ప్రయత్నిస్తున్న గదిలో సేఫ్ ఉంది, కమల్. ఆ సేఫ్‌లో నగలున్నాయి. లక్షలు విలువ చేసే నగలు."

ఉలిక్కిపడ్డాను. "నగలా?"

"అవును, నగలు. ఈ కేసు నేనంగీకరించాను. ఇందులో నిన్నూ దిలీప్‌నీ నియమిస్తున్నాను. రావ్ ఊళ్ళో లేడని తెలిస్తే దొంగ ఇవాళ కూడా ప్రయత్నించవచ్చు. ఇవాళ గాకపోతే రేపు. ఈ నాలుగు రోజులూ జాగ్రత్తగా కాపలా వుండాలి. సాయంత్రం ఆరునుంచి రాత్రి పన్నెండు వరకు డ్యూటీ నీకు వేస్తున్నాను. పన్నెండు నుంచీ తెల్లారేవరకూ దిలీప్. ఓ. కే?"

"కానీ సర్, ఈ నిఘా కేసులంటే నాకు పరమ బోరు—"

"నిఘా ఒక్కటే కాదు, దొంగొస్తే పట్టుకోవాలి! తప్పించుకోవచ్చు, వెంట తరమాలి. ఛేజింగ్‌లో నీ నేర్పరితనం నాకు తెలుసు. దిలీప్ కూడా నీకేమీ తీసిపోడు. అందుకే మీ ఇద్దర్నీ నియమిస్తున్నాను....నౌ గెటవుట్!"

"మరి ఫటాఫట్ కేసు? పాపం అతని భార్య...."

"ఆ ఫటాఫట్‌ని అతని భార్య ఎడాపెడా తిట్టాలి! ఇంకెప్పుడూ అలా పిరికిగా ప్రవర్తించడు!"

సుమిత్ర నవ్వింది. నేనూ నవ్వాను బలహీనంగా.

"ఆల్‌రైట్, సర్. సాయంత్రం నేను మరోక ప్రయత్నం చేస్తాను. చూసోక్క ముఠావాళ్ళ సెంటర్ అలోక్ థియేటర్ దగ్గర చూశాను, ఫస్టు షోకి అక్కడ

తయారవుతారేమో. అక్కడ్నుంచి ఆరుగంటలకి రావ్ ఇంటికి డ్యూటీకెళ్తాను."

బాస్ అన్నాడు. "వాళ్ళు ఈ రెండు రోజులూ ఎక్కడా కనిపించలేదంటే ఈ ట్విన్ సిటీస్‌లో లేరని అర్థం. పట్టి జేబులు కత్తిరించే బాపతుడ్స్, అంత విలువైన సొమ్ము ఎన్నడూ చిక్కివుండదు. సిటీ వదలి చెక్కేశారు దాంతో. నేనీ కేసును సాయంత్రం సుమన్‌కు ట్రాన్స్‌ఫర్ చేస్తాను."

నేను లేచి, సుమిత్ర అందించిన ప్రతాపరావు అడ్రసు తీసుకొని కదిలాను.

ఆ మధ్యాహ్నమంతా పెండింగ్‌లో వున్న రేడియం డ్రగ్స్‌వారి ఇమిటేషన్ కేసులో నాలుగుచోట్లా తిరిగి, సాయంత్రం అయిదున్నరకల్లా అలోక్ థియేటర్ ముందున్నాను, గన్ ఫౌండ్రీలో.

ఫస్టు షో టైము అవుతోంది .... మాట్నీ ఇంకా వదల్లేదు. జనం చిన్నగా గుమిగూడుతున్నారు. చూస్కో ముఠావాళ్ళు కొందరు నాకు తెలుసు. ఫటాఫట్ ఇచ్చిన వర్ణనతో వాళ్ళని పోల్చుకున్నాను. మొన్నరాత్రి భోయారామ్ ఫటాఫట్ దంపతులు డింపుల్ హోటల్‌లో ఏదో మ్యారేజి రిసెప్షన్‌కు హాజరై వస్తోంటే, ప్రక్క సందులో అచ్చం సినిమాలోలాగే చూస్కో ముఠావాళ్ళు కత్తులతో అటకాయించి, ఇల్లాలి మెడలో హారం ఇచ్చేమన్నారు ముక్తసరిగా. వాళ్ళు మితభాషులు.

ఆ ఇల్లాలు అదిరిపోయి ప్రాణాలెగిరిపోయేలా కేకలు వేస్తే ఇళ్ళల్లో జనం ఎవరూ రాలేదు. వీధిలోనూ ఎవరూ లేరు. బాగయింది! ఆ హారంతో నే కమూ ఆమె

ఫంక్షన్‌లో అతి బడాయిగా ప్రవర్తించింది? ఆమెకు అది శిక్ష! కత్తులు తళుక్కుమన్పిస్తూ చూస్కో వీరులు పరిమళాలు వెదజల్లే ఇల్లాలి పసిమిఒంటిమీద మురికి చేతులు వేయబోతే, ప్రక్కనున్న ఫటాఫట్ వెంటనే ఉబలాట పడిపోయి, తనే స్వయంగా తన ఇల్లాలి మెడలోంచి లక్షరూపాయల హారాన్ని దించి దానం చేసేశాడు, అనవసరంగా నవ్వేస్తూ.

ఆ తర్వాత రాత్రంతా భద్రకాళి అవతారమెత్తిన ఆ మహా ఇల్లాలి అతిశ్రావ్యమైన తిట్లూ, మధురాతిమధురమైన శాపనార్థాలతో పులకించిపోయి, తెల్లారి లేచి చక్కా మా దగ్గరకొచ్చేశాడు. న్యాయంగా పోలీసుల దగ్గరికి పోతే వాటాలు పంచుకుంటారని అతని భయం. మా ఏజెన్సీ మీద మంచి నమ్మకముందట. రాత్రి జరిగిందంతా అతను చాలా నాటకీయంగా చెప్పుకొచ్చాడు.

కానీ నిన్నట్నుంచీ ఎంత వెతికినా, ఎక్కడ గాలించినా ఆ చూస్కో ముఠావాళ్ళు అయిపూ జాడా లేరు. వాళ్ళ నాయకుడు బి.పి. చూస్కో ఎల్లప్పుడూ దమ్ము తీసుకోకుండా మందుకొడుతూ పడుకునే అతి రహస్య స్థావరంలో పిల్లలు ఆడుకొంటున్నారు ప్రస్తుతం. ఇక అతని చెంచాగాళ్ళ ఇళ్ళల్లో తల్లులూ పెళ్ళాలూ దిగులుపట్టుకొని మంచాలెక్కి ఉన్నారు.

బహుశ ఆ లక్షరూపాయల నగ కళ్ళచూడగానే కైపంతా ఎగిరిపోయి బి.పి. చూస్కో ముఠాతో సహా లేచిపోయుంటాడు, బాస్ అన్నట్లు మరో నగరానికి. చూస్కోగారి సోదరుడు మూస్కో కూడా కనిపించుట లేదు.

అందుకే జంట నగరాలిలా కళావిహీనంగా

ఉన్నాయి. ఈ థియేటర్ ఆవరణలో వాళ్ళు లేనిలోటు కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది. పావుగంటసేపు క్యాంటీన్ చాటునవుండి గమనించాను. వాళ్ళెరూ రాలేదు. ఇహ వచ్చే నమ్మకంలేదు.

గేటులోంచి బైటికొచ్చి పేవ్‌మెంట్ మీద నిలబడి ట్రాఫిక్‌నీ, షాపుల్లో సందడినీ చూడసాగాను సిగరెట్ త్రాగుతూ. అలా ట్రాఫిక్‌ని తిలకించడం సరదాగానే ఉంటుంది. అదీ సాయంత్రంవేళల్లో. ఈ హైద్రాబాదు కొచ్చిన కొత్తలో అబిడ్స్‌లోని ఒక చౌకబారు లాడ్జి చివరి అంతస్తులో కూర్చుని అదేపనిగా చూసేవాడిని ట్రాఫిక్‌ని, భవిష్యత్తు ఆలోచించుకుంటూ.

ఈనాడు ఉద్యోగంలో అలా గడిపే వీలు చిక్కడం లేదు. సిగరెట్ తాగుతూ హఠాత్తుగా గతం గుర్తుకు రావడంతో పరాకుగా వచ్చేపోయే వాహనాల్ని చూడ సాగాను. అప్పుడే నా దృష్టి ఒక ఫియట్ కారు మీద పడింది. అది ఎదురుగా చెల్లారామ్స్ షో రూమ్‌ముందు ఆగివుంది. నా భవిష్యత్తు నేనూహించుకున్న విధంగా రూపొందివుంటే, అలాంటి కారు నా స్వంతమైవుండే దీనాడు.

అసంతృప్తిగా సిగరెట్‌ని సగంలో పారేసి, హఠాత్తుగా కారువద్ద ప్రత్యక్షమైన ఆకారాన్ని చూశాను. ఆమె షోరూంలోంచి వచ్చింది. చేతిలో రెండుమూడు ప్యాకెట్లున్నాయి. ఆమె ముఖం స్పష్టంగా కన్పించడంలేదు. పెద్ద పెద్ద గాగుల్స్ పెట్టుకుంది కళ్ళకి. కానీ నడక—ఆ నడక నా కెందుకో పరిచితమనిపించింది. ఆ రంగు, పాతికేళ్ళు దాటని వయసు, ఆ పెదవులతీరు - గాభరాగా పారేశాను సిగరెట్‌ని. ఆమె—ఆమె లీల

కదూ? అవును, లీల! ఆమె లీల.

ఆమె కారెక్కి స్టార్టు చేసుకుని వెళ్ళిపోతోంది....

నేనలాగే చూస్తున్నాను కళ్ళప్పగించి నిశ్చేష్టుడయిపోయి, గుండె భరించలేనంత వేగంగా కొట్టుకుంటోంటే.

హఠాత్తుగా తేరుకొని మోటార్ బైక్ మీదికి దూకి స్టార్టు చేశాను. ట్రాఫిక్‌ని ఎలా తప్పించుకుని అవతల పడ్డానో తెలీదు, నిమిషంలో ఆ కారు వెనుక ఉన్నాను వెంటాడుతూ. ఆ కారు ఎటు వెళుతోందో తెలీదు. ఉద్రేకంతో నా రక్తం మరుగుతోంటే, వళ్ళు కంపిస్తోంటే, గొంతు తడారిపోతోంటే, గుడ్డిగా దాన్ని అనుసరిస్తున్నాను. ఎంతసేపు అలా వెళ్ళానో తెలీదు. హఠాత్తుగా తేరుకొని గమనిస్తే ఇరవై గజాల దూరంలో ఆ కారు ఒక పెద్ద బంగళాలోకి తిరుగుతోంది....

అది అదృశ్యమైయ్యాక ఉద్రేకాన్ని అణచుకుంటూ, ఆ బంగళాని సమీపించి నెంబరు చూశాను. బాంబులు పడ్డాయి నా నెత్తిమీద!

బంజారా హిల్స్! ఇది ప్రతాపరావు బంగళా!

2

పనివాడు పరుగెత్తుకొని వచ్చాడు గేటు దగ్గర నన్ను చూసి.

వాడికి ముప్ఫై ఏళ్ళుంటాయి. నల్లగా, బలిష్టంగా ఉన్నాడు.

"ఎవరు కావాలి, సార్?" అడిగాడతను.

"నేను డిటెక్టివ్‌ని, ఈ ఇంటికి కాపలాకొచ్చానీ రాత్రి" అన్నాను.

"మీరేనా? అయ్యగారు చెప్పారు, అవునవును! మీ

పేరు?"

"కమలాకర్. అమ్మగారికి తెలుసా?"

"తెలుసు. చెప్పివస్తానుండండి!" అతడు పరుగు తీశాడు.

చీకటిపడుతోంది అప్పుడే. లోపల లాన్స్‌లో కేరింతలుకొడుతూ ఒంటరిగా ఫుట్‌బాల్ ఆడుకుంటూ కన్పించాడొక ఏడెనిమిదేళ్ళ కుర్రాడు. మిగతా బంగళా అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. అసలీ ప్రాంతాల ఇలాగే ఉంటుంది. పనివాడు వెళ్ళిన నిమిషానికి మేడమీద ఒక గది కిటికీ తెర చటుక్కున సగం తొలగడం, వెంటనే తిరిగి మూసుకోవడం నా కంటపడింది. గదిలో లైటు వెలుగుతోంది. తెరమీద అవతల మనిషి నీడ స్పష్టంగా పడుతోంది. దాన్ని చూడగానే నా రక్తం పొంగింది ఉద్రేకంతో. చేతివేళ్ళు బిగుసుకున్నాయి జేబులో రివాల్వర్ చుట్టూ.

పనివాడు తిరిగివచ్చి గేటు తీశాడు. "రండి సార్, మిమ్మల్ని రమ్మన్నారు అమ్మగారు."

తేరుకొని బైక్‌ని లోపలికి పోనిచ్చి ఓ ప్రక్కగా ఆపాను. పనివాడు నన్ను తీసుకొని బయల్దేరాడు. "నీ పేరు?" అడిగాను.

"రాజు" అన్నాడతను.

బాల్ ఆడుతున్న కుర్రాడు నా ముందుకొచ్చి, "ఏయ్, ఎవరు మీరు?" అని దబాయించాడు. మామూలుగానైతే అతని ముఖం చూసి నవ్వేవాడిని. కానీ నా కిప్పుడా సహనం లేకపోయింది. ముందుకు సాగి పోయాను. రాజు నన్ను ఇంట్లోకి తీసుకెళ్ళి హాలు ప్రక్కగానున్న మెట్లగుండా పైకి దారితీశాడు.

"అమ్మగారు బెడ్‌రూంలో ఉన్నారు సార్" అన్నాడతను.

నేను బెడ్‌రూంలోకి వెళ్ళగానే, రాజు వెనుతిరిగి పరుగెత్తాడు అక్కడ్నుంచి అకస్మాత్తుగా.

గదిలో ఆమె నన్ను భయపడుతూ చూసింది. ఆమె ముఖం పాలిపోయి వుంది. కళ్ళు బెదురుతున్నాయి. చేతులు విపరీతంగా నలుపుకుంటోంది కొయ్యబొమ్మలా నిలబడి.

నేనామెని సమీపించగానే శ్వాస బిగబట్టింది. ఆమె కళ్ళలోకి తీక్షణంగా చూడగానే నోరు తెరచి కెవ్వున అరవబోయింది. చటుక్కున ఆమె నోరుమూసి బెడ్ మీదికి తోశాను విసురుగా. వెళ్ళి వెల్లకిలా పడ్డంతో, వేగంగా సమీపించి కాలెత్తి బెడ్ మీదవుంచి, ఆమె ముఖంలోకి చూశాను తొంగి కర్కశంగా. ఆమె మళ్ళీ అరవబోయింది — కానీ నేను చెయ్యెత్తడంతో ఆగిపోయింది.

"అరవకు, చిట్టీ! నువ్వు అరిచి ఏమీ లాభంలేదు" అన్నాను.

"నువ్వు — నువ్విక్కడకెలా వచ్చావ్?" గొంతు పెగల్చుకొని అందామె.

"నేనిలాగాకపోయినా ఎలాగూ వచ్చేవాడినే! ముందు నిన్ను చూసి ఇల్లు చూశాను. లేకపోతే ఇల్లు చూసి నిన్ను చూసేడివాని .... వాటె కోఇన్సిడెన్స్! నువ్విక్కడే ఉంటావని వూహించానా! నీ మొగుడ్ని అభినందించాలి. అతడికి నేనెంతో ఋణపడివుంటాను—"

"నన్నొదులు! వెళ్ళిపో ఇక్కడ్నుంచి! నాకు పెళ్ళయింది! నీతో నాకు సంబంధంలేదు!"

ఒక్క ఉదటున లేచి ఆమె, నన్ను పక్కకు నెట్టేస్తూ పరుగుదీసింది తలుపు దగ్గరికి. అక్కడాగిపోయి మళ్ళీ అర్చింది ఉద్రేకంగా.

"మర్యాదగా వెళ్ళిపో! లేకపోతే రాజుతో గొంటిం చేస్తాను!"

ఆమె రాజుని కేకేయబోయింది వెనుతిరిగి.

"వన్ మినిట్, చిట్టీ!" అన్నాను బెడ్ మీదనుంచి లేస్తూ, "నన్ను గొంటిం చేసి కారణం ఏం చెబుతావు నీ మొగుడికి, నా బాప్ కి? నేను అల్లరిపెట్టానంటావా? ఓ.కే, అలాగే చెయ్. నేనప్పుడా ఉత్తరాలన్నీ పట్టుకొచ్చి అందులో నువ్వెంత ప్రేమ ఒలకబోసిందీ చదివి వినిపించి ఇది నా మాజీ ప్రియురాలూ, నన్ను మోసం చేసి పారిపోయిందీ అంటాను. నువ్వేమంటావప్పుడు?"

ఆమె బెదురుగా చూసింది. గబుక్కున దగ్గరికొచ్చి అరిచింది.

"నీకేం కావాలి ఇప్పుడు?"

"నీ దగ్గర ఏం మిగిలిందిప్పుడు?"

"డబ్బిస్తాను. ఎంతకావాలి నీకు? తీసుకొని నీ ముఖం చూపించకు దుర్మార్గుడా!"

"ఆగాగు, చిట్టీ!" అన్నాను అడ్డం తగిలి, "నన్ను దుర్మార్గుడు అంటున్నావా? నాకు డబ్బిస్తానంటున్నావా? డబ్బు కోసం దిగజారింది నువ్వు! నువ్వెప్పుడు కనిపిస్తావా, నీ అంతు ఎప్పుడు చూస్తానా అని ఎదురు చూశాను ఇంతకాలం.." అంటూ జేబులోంచి రివాల్వర్ తీసి పట్టుకున్నాను.

ఆమె శ్వాస బిగబట్టి చూసింది. "చంపుతావా నన్ను?"

"అదేగా నా ధ్యేయం? జీవితాశయం? నాకు నీ ప్రాణాలు కావాలి. అదేగా నీ దగ్గరిప్పుడు మిగిలింది? నిన్ను చంపుతాను చిట్టీ. కానీ మధ్యలో నీ ముసలి మొగుడు దాపురించాడు మా క్లయంట్ రూపంలో! మాకు కొన్ని బాధ్యతలు అప్పగించి వెళ్ళాడు. అవి పూర్తిచేయాలి. అతనికి న్యాయం చేకూర్చడం మా ధర్మం. అదయ్యాకే నీతో నా ప్రైవేటు వ్యవహారాన్ని సెటిల్ చేసుకుంటాను. నువ్వెక్కడికి పోతావిప్పుడు?"

"పిచ్చిగా వాగుతున్నావు! పోలీసుల్ని పిలిచి నిన్ను అరెస్టు చేయిస్తానిప్పుడే?"

నవ్వాను. "పోలీసులా! నువ్వల్లరిపడకుండా నన్ను లోపల మూయించలేవు చిట్టీ, గ్రహించుకో! ఎంతకాలం లోపలుంటాను? తిరిగివచ్చి నిశ్చయంగా నీ అంతు చూస్తాను. అప్పుడు తిన్నగా నేనే వెళ్ళి జైల్లో కూర్చుంటాను నిశ్చింతగా, సంతృప్తిగా. నా జీవితాశయం నెరవేరుతుంది."

"నేను నిన్ను మోసం చేయలేదు, నన్నెందుకు నిందిస్తావు? నిన్ను చేసుకోవడం నాకిష్టంలేదసలు! అందుకే నిన్ను విడిచి వెళ్ళిపోయాను. నా పెళ్ళి నా ఇష్టం. నువ్వేవరు నన్ను బలవంతంగా—"

"ఓహ్, నీ కిష్టంలేకపోతే బలవంతాన చేసుకుంటానా? ఇష్టంలేని పెళ్ళాంతో కాపురంచేసే సహనం వుందా నాలో! నరికి పోగులేస్తాను. నాకు దక్కనిది మరెవరికి దక్కడానికి వీల్లేదు. అసలు నీకెందుకయింది అయిష్టం మధ్యలో హఠాత్తుగా? నా దగ్గర డబ్బులేదని, నీ కోర్కెలు తీర్చలేనని, అంతేకదూ? నీకు డబ్బూ సుఖాల రాకమారి మీద అంతులేని మోజు—నీ తండ్రి ఆరోందల

జీతగాడైనా.

కానీ ఒక్క రెండేళ్ళు ఓపిక పట్టివుంటే ఇవాళ నిన్ను విదేశాల్లో తిప్పుతుండేవాడ్ని! నీ కోరికలన్నీ తీర్చేవాడ్ని! ఈ ప్రపంచంలో నాకో మనిషంటూ నువ్వున్నావనే తలంపుకే ఇంకా ఇంకా కడిస్తూ నిన్ను మహారాణిని చేసేవాడిని, తెలుసా?

కానీ నీలో ఆ ఓపిక లేకపోయింది. అందుకే ఆ గొప్పింటి లుచ్చాగాడితో పారిపోయొచ్చావు! నీకు మనిషికంటే డబ్బు ముఖ్యం కదూ, డబ్బు! వాడే మయ్యాడు ఇంతకీ? శుభ్రంగా పీల్చేసి వదిలేశావా, లేక వాడే నీనుంచి జారుకున్నాడా మొహం మొత్తి? ఈ ముసలాడెక్కడ తగిలాడు మరి? వాడికీ వీడికీ మధ్య ఎందరయ్యారు?

"చిట్టీ, నువ్వు బాగానే నేర్చావు వెలయాలి కిటుకులు! ఈ ముసలాడ్ని బాగానే వేసుకున్నావులే నీ బుట్టలో! నీకిక్కడ పర్మనెంటు సీటు రెండో పెళ్ళాంగా కదూ—"

ఆవేశంగా ఆమె నా షర్టు పట్టుకుని కొట్టబోయింది. ఆమె చేతులు రెండూ నా ఒక్క చేతిలో దొరికించుకుని ఆమెని బెడ్ మీదకు తోశాను మళ్ళీ—

"ఓహ్, నిన్నెలా వూహించుకున్నాను! నీతో జీవితాన్నెలా కలలుగన్నాను! నా భవిష్యత్తు ఎలా వుంటుందనుకున్నాను! చివరికేమైంది! ఎవరు ఎందుకు పుడతారో తెలీదు. నేను నిన్ను చంపడానికే, హంతకుడు కావడానికే పుట్టానని పిస్తోంది! నేనూహించుకున్న బంగారు జీవితమిలా ముగియబోతుందన్న మాట జైల్లో! విధి ఎంత అనూహ్యమైనది! నిన్ను నమ్మినందుకు నన్ను

సర్వనాశనం చేశావు, యూ డర్టీ —"

"నోర్ముయ్! వెళ్ళిపో ఇక్కడుంచి! వెళ్ళిపో! లేదా!—"

"సరే! సరే, చిట్టీ!" ఆవేశం అణచుకున్నాను. "అందుకు సమయముంది. అన్నీ చక్కబెట్టుకొని నీ సంగతి చూస్తాను. నువ్వెక్కడికి పోతావిప్పుడు? లే, బిజినెస్ మాట్లాడుకుందాం. నేనెందుకొచ్చానో నీకు తెలుసా?"

"తెలుసు! కానీ నువ్వు వచ్చిన పని మాని ఇతర విషయాలు వాగావంటే—"

"వాగుతాను. ఆ హక్కు నాకుంది. ఉదయం నీ మొగుడు వచ్చి మొత్తుకొని వెళ్లాడు. దొంగ వస్తున్నాడట మీ కొంపకి....?"

"అవును. కానీ ఆయన్ని అలా పిలవకు నువ్వు!"

"పిలుస్తాను. ఈ మోజులు చావని ముసలి మొగుళ్ళంటే నా కసహ్యం! దొంగ ఎన్నిసార్లు వచ్చాడు?"

"రెండుసార్లు. మొన్న ఆదివారం రాత్రి. మళ్ళీ నిన్న మంగళవారం రాత్రి."

"వాడ్ని చూశావా నువ్వు?"

"చూశాను."

"ఎలా ఉన్నాడు?"

ఆమె అంది అలసటగా, "వాడు నల్లటి ముసుగు వేసుకొని వస్తున్నాడు. బక్కగా పొడుగ్గా ఉన్నాడు. మొదటిసారి వచ్చినపుడు అద్దం పగిలిన శబ్దమైతే లేచి వెళ్ళి చూశాం. అప్పటికే తోటలో పారిపోతున్నాడు. వాడ్ని గూర్ఖా చూళ్ళేదు.

"నిన్న రాత్రి కూడా ఏదో చప్పుడైతే వెళ్ళి చూశాం. అప్పుడు వాడు గోడదూకి పారిపోతున్నాడు.

గూర్ఖా వాణ్ని గమనించలేదు. దాంతో మా వారికి కోపమొచ్చి వాడ్ని తీసేశారు ఈ ఉదయం. నేను పోలీసు రిపోర్టివ్వమన్నాను. కానీ ఆయన వినలేదు. ఇవాళ బొంబే వెళ్తూ మీ డిటెక్టివ్ ఏజెన్సీని కన్సల్టు చేస్తానన్నారు. ఆయన నాలుగు రోజులుదాకా రారు. ఈ నాల్గు రోజులూ ఇద్దరు డిటెక్టివ్‌లు రాత్రులు కాపలా వుంటారన్నారు—"

"నీకు మొగుడంటే ప్రేమేనే నిజంగా?"

"అంటే?"

"నీ మొగుడు నిన్ను బాగా ప్రేమిస్తాడా?"

"నువ్వు....మళ్ళీ ఏమిటా ప్రశ్నలు?"

"ఏమీలేదు. డబ్బున్నచోట ప్రేమ ఉండదు. ప్రేమ ఉన్నచోట డబ్బు ఉండదు. నీకిక్కడ డబ్బు దాహం బాగానే తీరుతోంది. ప్రేమను బయట ఎక్కడ సంపాదించుకొంటున్నావోనని—"

"మర్యాదగా మాట్లాడకపోతే గెంటేస్తానన్నన్నవతలకి! నువ్వొచ్చిన పనేమిటి? ఏం వాగుతున్నావు? నన్నెవరనుకున్నావు? ధనవంతుడి భార్యను! నాకు హోదా వుంది, గౌరవముంది!"

"పొరపాటు, చిట్టీ! నా దృష్టిలో నీకవేవీ లేవు. యూ ఆర్ చీప్ ఉమన్, అంతే. కాకపోతే కనపడవు. హై క్లాస్ బిచ్‌వి. నీకంటే ఆ కూటి కోసం కాళ్ళు జాపేవాళ్ళే నయం. వాళ్ళలో నిజాయితీ ఉంటుంది. నువ్వు నీ మొగుడితో నిజాయితిగా ఉంటున్నావా, చెప్పు?"

"నీకెంత ధైర్యం ఇలా మాట్లాడ్డానికి!"

"మనం ఇప్పుడు సేఫ్‌ని చూద్దాం...." అంటూ

బయటికి నడిచాను.

ఆమె నా వెంట వచ్చింది ఆవేశంగా. ఎడమవేపు రెండో గదిలోకి తీసుకెళ్ళి చూపించింది సేఫ్‌ని.

"ఇందులో ఏమేం వున్నాయి, చిట్టీ?" అన్నాను దాన్ని తట్టిచూస్తూ.

"నగలు—అన్నీ నగలే."

"ఎంత విలువ చేస్తాయి?"

"ఏమో, నాకు తెలీదు. అయిదు లక్ష లంటున్నారు కనీసం."

"నువ్వు చూడలేదా వాటిని?"

"ఆదెప్పుడూ తెరువరు?"

"నీకు చెందవా అవి?"

"తెలీదు. అవి కూతురు పెళ్ళికి చేయించారు."

"కూతురేమైంది మరి?"

"కుసుమ చచ్చిపోయింది."

"పెళ్ళి కాకుండానే?"

"అవును."

"అదేమిటి పాపం?"

"యాక్సిడెంట్ జరిగింది మూడేళ్ళక్రితం — కారు యాక్సిడెంట్."

"బాడ్‌లక్! అప్పుడే పోయిందా తల్లి కూడా?"

"తల్లి విక్కీ పుట్టినప్పుడు పోయింది."

"ఓహ్, ఆ కుర్రాడా? వాడ్నెలా చూసుకొం టున్నావు?"

"బాగానే చూసుకొంటున్నాను...."

"సవతి ప్రేమ నాకు తెలుసులే. గొప్పగా వుం టుంది!"

"మధ్యలో నీకీ విషయాలెందుకు! నువ్వొచ్చిన—"

"ఓ.కే. చిట్టీ ఓ.కే...."

"అలా పిలవకు నన్ను!"

"చెడ్డగా తిడతాను లేకపోతే. దొంగకు ఈ నగల గురించి ఎలా తెలిసింది?"

"నాకు తెలీదు."

"రాజు ఎలాటివాడు?"

"వాణ్ని అనుమానించకు. వాడు నాకంటే ముందు నుంచీ ఇక్కడ వుంటున్నాడు. వంటమనిషి వాడి భార్య. వాళ్ళిద్దరూ అవుట్ హౌస్‌లో వుంటున్నారు."

"నువ్విక్కడకొచ్చి ఎన్నాళ్ళయింది?"

"రెండేళ్లయింది."

"అంతకుముందు వాలు గేళ్ళు?"

"ఎక్కడెక్కడో తిరిగాను...."

"గుడ్! బరి తెగించినదానివి."

"నువ్వు—నీది నోరు కాదు!"

"నువ్వు మనిషివి కావు!"

"ఓహ్, ఏమంటావు ఇంతకీ?"

"ఇంకెవరొస్తుంటారు కొంపకి?"

"ఎవరూ రారు. ఆయన అందర్నీ ఆఫీసులోనే కలుసుకుంటారు."

"ఆఫీసులో ఉద్యోగులు...."

"వాళ్ళని అనుమానించనవసరం లేదు."

"మొగుడు ఊళ్ళోలేడు, ఆఫీసులో ఎవరు చూస్తారు?"

"శివకుమార్, ఆయన సెక్రటరీ."

"సెక్రటరీ....అతను ఇంటికొస్తాడా ఎప్పుడైనా?"

"ఆయన పిలుస్తేనే వస్తాడు."

"అప్పుడు సువ్రతని కంటపడతావా కావాలని?"

"నోర్మ్యయ్, నన్నవమానిస్తున్నావు!"

"నీకు మానం వుంటేకదా!" నవ్వాను గట్టిగా, "ఆల్‌రైట్, అర్ధరాత్రి వరకు నేనిక్కడే వుంటాను. దొంగ ఏ సమయంలో వస్తున్నాడు?"

"పదకొండూ పన్నెండు మధ్య."

"తలుపులన్నీ జాగ్రత్తగా వేసుకో. నేను బైట ఉంటాను. ఈసారి వస్తే వాడు నాకు చిక్కకుండా పోడు—"

ఆమె మాట్లాడలేదు.

3

అమావాస్య రాత్రి. కటిక చీకటిగా వుంది బయట. చేతిగడియారం తొమ్మిది చూపిస్తోంది సమయం. ఒకసారి బంగళా అంతా చుట్టి వచ్చి, అన్నీ సరిచూసుకొని, లాన్‌లో గార్డెన్ చెయిర్ వేసుకొని కూర్చున్నాను.

దొంగకు రావడానికి వెనుక దారిలేదు. వెనుక పెరటి గోడ నానుకొని అవతల మరో బంగళా వుంది. దొంగ వస్తే ముందునుంచే రావాలి గోడదూకి. అలా వస్తే పూలమొక్కల చాటున నేను కనిపించను, కానీ నాకు వాడు కనిపిస్తాడు.

సిగరెట్ వెలిగించుకుని వెనక్కి వాలాను అలసటగా. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు కనిపించాయి. గాలి మంద్రంగా వీస్తూ, తోటలో మొక్కల్ని వొయ్యారంగా పిల్ల అలల చందాన వూపుతూ, నిశ్శబ్దంగా సాగిపోయింది పడమర వేపు—

అలా మెరిసే నక్షత్రాల్ని చూడటం నాకేమీ ఆహ్లాదకరంగాలేదు. పావుగంట క్రితం జరిగిన ఘర్షణా,

ఆ రేళ్ళ క్రితం పడ్డ ఆవేదనా ఎంత వద్దనుకున్నా జ్ఞాపకం రాక మానడంలేదు....

లీలావతిని ఆరేళ్ళక్రితం ప్రేమించాను.

ప్రేమించానంటే ఏకపక్ష ప్రేమ కాదు. ఆమే ప్రేమించింది నన్నంతగా. పరస్పరం ప్రేమించుకున్నాం గాఢంగా. కలిసి కలలుగన్నాం జీవితాన్ని. కలిసి నిర్ణయించుకున్నాం భవిష్యత్తుని. కలసి గడిపాం ఎన్నో సాయంవేళలు ఆరుబయట, చేసుకున్నాం బాసలెన్నో ప్రకృతి సాక్షిగా.

ఆ రోజుల్లో నేను ఖమ్మంలో చదువు వెలగబెడుతూండేవాడిని. వాళ్ళ నాన్నకు ఆ వూరు ట్రాన్స్ఫరై వచ్చి మా ఎదిరింట్లో దిగారు కుటుంబం మొత్తం. ఆమెకు తల్లిదండ్రులతోపాటు ఇద్దరు చెల్లెళ్ళు, ఒక తమ్ముడు ఉన్నారు. కాలేజీలో నేను చివరి సంవత్సరంలో వుండగా ఆమె మొదటి సంవత్సరంలో వచ్చి చేరింది. ఎదురెదురిళ్ళే గాబట్టి పరస్పర రాకపోకలతో ప్రారంభమైంది మా పరిచయం. అది కొన్నాళ్ళకే వేగంగా అభివృద్ధి చెంది ప్రేమగా మారింది. మా స్నేహం, సాన్నిహిత్యమూ మా ఇంట్లోనూ, అవతల వాళ్ళింట్లోనూ ఎవరికీ అభ్యంతరముండేది కాదు.

అయితే ఆమె అంతరంగం చిత్రంగా ఉండేది. అది అప్పుడప్పుడు బయటపడుతుండేది. కొద్దికాలంలోనే నేను ఆమె ఏమిటో తెలుసుకోగలిగాను.

ఆమె కోరికలు గుర్రాలు వంటివి. ఆలోచనలు ఆకాశంలో విహరిస్తుండేవి. ఊర్లోని కార్లని చూసి అలాంటిదొకటి వుండాలంటుంది. మేడలు చూసి వాటిలో

జీవితం అద్భుతమంటుంది. ఖరీదైన వస్త్రాలు చూసి వాటిలో తనని వూహించుకుని మురిసిపోతుంది.

వాస్తవ పరిస్థితుల్ని అసలు గ్రహించదు. అసలు దాని ఉనికిని గుర్తించదు. ఎప్పుడూ స్వప్న లోకాల్లోనే! అలా వెళ్లకుండా నేను మందలిస్తుండేవాడిని. అప్పుడామె హఠాత్తుగా రెచ్చిపోయేది. అవును, అలాంటి జీవితం మనమెందుకు పొందకూడదు? అందరిలా ఈ మధ్య తరగతి కూపంలోనే ఎందుకు కొట్టుకు చావాలి? నాకా జీవితమే కావాలి! సర్వ భోగాలూ అనుభవించాలి! నాకా సుఖాలు ఇవ్వలేవా? నా ఈ కోరికలు తీర్చలేవా?

ఇలాగే విసురుతుండేది సవాళ్ళు. ఆమెకు ఎలా నచ్చచెప్పినా వినేదికాదు. అది అసాధ్యమనేవాడిని. అందుకు చాలా కృషి చేయాలనేవాడిని. ఆ కృషి ఏమిటో పట్టుదలతో ఇప్పట్నుంచే ఎందుకు చేయకూడదని నిలదీసేది. నవ్వేవాడిని. ఈ చదువుతోనా! నా చదువు ఎందుకూ పనికిరాదని ఆమెకు తెలుసు. అయినా అదొక ఉన్మాదపు పట్టుదల. అదంతే.

చాలా రోజులాలోచించి చివరకు ఆమెకో నిర్ణయాన్ని తెలిపాను. ఆమె అలా పట్టుబట్టడం, తన కోర్కెలకోసం సాధించడం ఒకందుకు నా మంచికే కదూ? ఆ రకంగా ఆమె నా అభివృద్ధికి దోహదం చేయడంలేదూ? ఆమె ఈ పట్టుదలే లేకపోతే ఈనాడు నేనో మామూలు నాల్గో తరగతి ఉద్యోగిగానే మిగిలిపోయేవాడినేమో—

ఆమె నా నిర్ణయాన్ని హర్షించింది. పూర్తి అంగీకారాన్ని తెలిపి ప్రోత్సహించింది. ఆ వెంటనే నేను ఆమె పెద్దల్నీ, మా పెద్దల్నీ ఒప్పించేశాను.

స్వతంత్రుడిగా నేను నిలదొక్కుకుని సమృద్ధిగా సంపాదిస్తున్నప్పుడే పెళ్ళి. అప్పటికామె చదువు కూడా పూర్తవుతుంది.

ఆ ప్రకారంగా నేను నా చదువు పూర్తయ్యాక బెంగుళూరు ప్రయాణమయ్యాను. ఆ రోజు ఆమెనుంచి వీడ్కోలు తీసుకొంటున్నప్పుడు లోనైన బాధని చెప్పలేను. ఆమె కన్నీటితో వీడ్కోలు చెప్పింది. అవే మా చివరి చూపులవుతాయని నాకప్పుడు తెలియదు—

బెంగుళూరులో ఓ ప్రైవేట్ ఇన్‌స్టిట్యూట్‌లో చేరి కంప్యూటర్ ప్రోగ్రామింగ్‌లో శిక్షణ పొందసాగాను. నా చదువుకు అదనపు అర్హతలేవైనా తోడయితే అవకాశాలు కొంత మెరుగ్గా ఉండొచ్చు.

కంప్యూటర్ ప్రోగ్రామర్స్‌కి అప్పట్లో విదేశాల్లో మంచి డిమాండు వుండేది. విదేశాలంటే నా ఉద్దేశంలో యూరప్ దేశాలు. కంప్యూటర్‌లో కోబాల్టు ప్రోగ్రామింగ్ అన్ని దేశాల్లోనూ పనికొస్తుంది— ఒక్క సోవియట్ రష్యాలో తప్ప. వాళ్ళకు కంప్యూటర్ భాష వేరే వుంది. అలాంటి ఓ దేశంలో ఉద్యోగం సంపాదిస్తే ఇహ నాకు తిరుగు వుండదు. ఒకవైపు ట్రైనింగు చేస్తూనే మరోవైపు ఉద్యోగాల ఏజెన్సీలని కాంటాక్టు చేయసాగాను. ట్రైనింగు మూడు నెలలే అయినా తిరిగి దాన్ని రిపీట్ చేయసాగాను — నన్ను ఇంటర్వ్యూ చేసేవాళ్ళు దిమ్మెరపోయేలా ప్రిపేర్ అవసాగాను.

ఆ మూడు నెలల్లోనూ లీలనుంచి చాలా ఉత్తరాలు వచ్చాయి. వారానికి రెండు చొప్పున వచ్చేవి. అవన్నీ నాకెంతో ఉత్సాహాన్నిచ్చేవి. ఆమెకు దూరమయ్యానన్న

బాధే కలిగేదికాదు. అలా రోజులు గడిచిపోతున్నాయి. నేను నాల్గో నెల కోర్సు రిపీట్ చేస్తున్నాను, మరో వైపు రెండు ఏజెన్సీలకు అప్లయ్ చేసి వున్నాను, ఇంతలో నా స్వప్న సౌధం కుప్పలా కూలిపోయింది!

మరెన్నడూ నిర్మించుకోలేనంతగా. ఆ శకలాలు ఏరి పేర్చుకోలేనంతగా, ఈ నాటి నా ఈ స్థితికి ప్రతీకగా- లీలనుంచి ఉత్తరం వచ్చింది .... నన్నిక ప్రేమించలేనందామె. రెండేళ్ళ వరకూ నా కోసం ఆగి సుఖాల్ని త్యాగం చేయలేనంది. ఈ క్షణంలో తనని ఇక శాశ్వతంగా మర్చిపొమ్మని వ్రాసింది.

నేను దిమ్మెరపోయాను. ఆ రోజంతా ఏడ్చేశాను దుఃఖంతో. ఇలా చేయడానికి ఆమెకు మనసెలా ఒప్పిందో ఎంత ఆలోచించినా అంతుపట్టలేదు. ఇది నేనూహించనిది. తిరిగి మా ఊరు వెళ్ళి కనుక్కోడానికి ముఖమే చెల్లలేదు. కొన్నాళ్ళకి ఇంటినుంచి ఉత్తరం వచ్చింది జరిగింది తెలియపరుస్తూ. నేను తిరిగి రాస్తూ జరిగిందానికేమీ బాధపడొద్దనీ, నన్నిక మర్చిపొమ్మనీ వ్రాశాను. వారం రోజులు గది కదలకుండా ఏడ్చాను.

అప్పుడు వచ్చింది హఠాత్తుగా ఒకరోజున అక్కయ్య. జరిగింది వివరంగా చెప్పింది. లీల మా వీధిలోనే ఓ వ్యాపారి కొడుకుతో వెళ్ళిపోయిందట ఎవరికీ చెప్పాపెట్టకుండా. వాడు ఇంట్లోంచి యాభై వేలు తీసుకొని పారిపోయాడట ఆమెతో.

అక్కయ్య నన్ను ఓదార్చి, ఆమెను ఇక మర్చిపొమ్మనీ, మరో మంచి సంబంధం తాను చూస్తాననీ నాకు నచ్చజెప్పబోయింది. కానీ నేను స నే మి రా అన్నాను. లీలలా మరెవర్నీ స్వీకరించలేనన్నాను. దుఃఖం

తన్నుకురాగా మరోసారి ఏడ్చేశాను ఆమె చేతులు పట్టుకొని. అవి అమాయకపు రోజులు. ఈ రోజు ఏడుద్దామన్నా రావడంలేదు ఏడుపు. ఆమె నాకు తల్లి లేని లోటు తీర్చింది. ఆమె పాదాలను తాకి, వీడ్కోలు చెబుతూ, నా గురించి ఇక ఆలోచించవద్దన్నాను. నా బ్రతుకు నేను బ్రతికేస్తానన్నాను.

ఆనాటినుంచీ మళ్ళీ నేను మా ఊరు ముఖం చూడలేదు. కొన్నాళ్ళు బెంగుళూరులో నే కబ్బన్ స్ట్రీట్ లో బన్నులు తింటూ గడిపి, అన్నిటిమీదా ఆసక్తి పోగొట్టుకొని, మిలటరీలో చేరుదామని పోయాను. కానీ వాళ్ళు నాకు పర్సనాలిటీలేదని పొమ్మన్నారు. అప్పుడు కష్టపడి ఒళ్ళు పెంచినా సైన్యంలో చేరే ఆసక్తి కూడా నశించింది.

ఆ తర్వాత అక్కడనుంచి ఈ హైద్రాబాదు కొచ్చేశాను. ఇక్కడో చౌకబారు లాడ్జిలో కూర్చుని క్రింద ట్రాఫిక్ నీ, పైన ఆకాశాన్నీ చూస్తూ కొన్నాళ్ళు కాలక్షేపంచేశాను. భవిష్యత్తు ఏమిటో నే నేంచేయాలో ఆలోచించుకోలేదు. అక్కయ్య ఇచ్చివెళ్ళిన వెయ్యి రూపాయలూ అయిపోవచ్చాయి. అప్పుడొక రోజున పేపర్లో ప్రకటన చూశాను—ఇప్పుడు నేను పనిచేస్తున్న ఏజెన్సీ ప్రకటన. ఆ ప్రకారం నాకదే తగిన వ్యాపకం అనుకొని వెళ్ళి బాస్ ని కలిశాను.

బాస్ నన్ను చూసి సందేహించాడు. కానీ నేను కొన్నాళ్ళవరకు అప్రెంటీస్ గాచేసి అతని మన్నన, విశ్వాసం పొందాను. అప్పటినుంచీ ఈ అయిదున్నర సంవత్సరాలూ నేనీ డిటెక్టివ్ వృత్తిలో కొనసాగుతున్నాను—మరో వ్యాపకం, ఆలోచన, ధ్యాసలేకుండా. అయితే ఇందులో వెనకేసుకున్నది ఏమీలేదు. బ్యాంక్

అకౌంటూ లేదు. బాస్ ఇచ్చే వెయ్యిరూపాయలూ ఎలా అయిపోతున్నాయో తెలీదు.

కానీ ఒక ధ్యేయం వుంది. ప్రతిజ్ఞ వుంది. నన్ను ధ్వంసం చేసిన లీల ఎప్పటికైనా కన్పిస్తే తగిన శాస్తి చేయాలని, కసిదీరా చంపాలని. ఇప్పుడామె అనూహ్యంగా, కాకతాళీయంగా ఇక్కడ కంటపడింది. ఎక్కడెక్కడ ఎవరెవర్ని వదిలివచ్చిందో, ఇప్పుడీ ముసలాడ్ని పట్టుకుంది. ఈమె అంతు ఎలాటి పక్షంలోనూ చూడకుండా వదలను!

సిగరెట్ పారేసి లేచి నిలబడ్డాను అశాంతిగా. ఆ రాత్రి దొంగ రాలేదు. దిలీప్ డ్యూటీ సమయంలో కూడా రాలేదు.

ఆ రాత్రి లీల గురించి ఆలోచనతో నాకు నిద్ర పట్టలేదు.

4

మర్నాడు నేను ఉదయం ఆఫీసుకు వెళ్ళి రిపోర్టు చేస్తున్నాను, ఇంతలో సుడిగాలిలా వచ్చిపడ్డాడు మిస్టర్ ఫటాఫట్ ఇల్లాలి సమేతంగా.

వచ్చీరావడంతోనే ఆ ఇల్లాలు దండకం చదివింది. పూనకం బూనినట్లు కుర్చీలోంచి ఎగిరెగిరి చదివింది. మేం కంగారుపడి చూస్తున్నాం. నాకు హిందీ వచ్చు. బాస్‌కు ఇంకా బాగా వచ్చు. ఆమె దండం అసాంతం ఓపిగ్గా ఆలకించి, అప్పుడన్నాడు నింపాదిగా ఆమె అలసిపోగానే—

"మాతాజీ, మీరు నన్ను తిడుతున్నారా? పొరపాటు చేస్తున్నారు. చాలా తప్పు చేస్తున్నారు. మీరొకటి గ్రహించారా, మాతాజీ. ఇల్లాలి నోరు మంచిదైతే

ఇంట్లో లక్ష్మి నిలుస్తుందట. మీరిలా తిడితే నగలునట్రా తిరిగి వస్తాయంటారా? పోయిన వస్తువులు పూజలూ పునస్కారాలవల్ల తిరిగి నిక్షేపంలా పొందవచ్చునని శాస్త్రాలు చెప్తున్నాయి, మాతాజీ, కాబట్టి మీరీ ఆవేశం మాని, ఈ తిట్లు మాని, మాతాజీ, మీ అమూల్య భరణంకోసం వ్రతాలు చేయండి. నోములు నోచండి. అప్పుడు దైవానుగ్రహంవల్ల మీ హారం తప్పక ప్రసాదింపబడుతుంది—"

"సర్! మీ మాటలు జాగ్రత్త, ఆమె మళ్ళీ రెచ్చిపోగలదు!" సుమిత్ర హెచ్చరించింది తెలుగులో.

"డామిట్, ఈ అడవి జింకతో ఇంకెలా మాట్లాడాలి!" కసిరాడు బాస్.

"మిస్టర్ ఫటాఫట్, మీరు నిశ్చింతగా వుండండి. దొంగల్ని వీలయినంత త్వరలో పట్టుకుంటాం. వాళ్ళు ఈ ఊళ్ళో లేరు. ఎక్కడున్నారో వాళ్ళ భార్యాపిల్లలకి కూడా తెలియదు. కానీ నిన్నటివరకు మేం సేకరించిన సమాచారంబట్టి వాళ్ళొక కారును దొంగలించి పారిపోయారు బొంబాయివైపు. వెంటనే నిన్న నేను మా ఇద్దరు మనుషుల్ని పంపాను. వాళ్లక్కడ ప్రతి హోటల్నీ, లాడ్జింగ్నీ గాలిస్తున్నారు. ఆ కారుని ట్రేస్ చేస్తున్నారు. ఇవాళ సాయంత్రంవరకు ఏ విషయం తెలుస్తుంది. అంతవరకు మీరు ఓపికపట్టండి."

ఫటాఫట్ ఆశాజనకంగా చూసి, ఇల్లాలిని శాంతింపజేసి, సెలవుతీసుకొని సాగిపోయాడు ఆమెతో మరో సంగ్రామానికి.

సుమిత్ర నవ్వసాగింది ముసిముసిగా.

"ఎందుకూ?" అన్నాడు బాస్.

"ఆమె అడవి జింకలా వుందా?" అంది సుమిత్ర.

"ఆమె తిక్క కుదురుతుంది చూడు!" అన్నాడు బాస్ నా వైపు తిరుగుతూ.

"కమల్, దొంగ నిన్న రాలేదని ఇవాళ ఏమరుపాటుగా వుండకు. ఎప్పుడైనా రావచ్చు. రావ్ పోలీసు రిపోర్టివ్వలేదని వాడికి తెలిసే వుంటుంది. కాబట్టి ప్రయత్నం మానుకోడు. నువ్వా సేఫ్‌లో నగలు చూశావా?"

"లేదు సర్, ఆమె చూపించలేదు. నేను అడగలేదు కూడా. ఆమె నన్ను నమ్ముతుందనుకోను. వాటిని చూడటం అవసరమా?"

"నో, అవసరంలేదు. నీ డ్యూటీ నువ్వు జాగ్రత్తగా చెయ్యి, చాలు."

ఆ సాయంత్రం నేను డ్యూటీకి వెళ్ళినపుడు ముభావంగా వున్నాను. బయటే కుర్చీలో కూర్చుని ఇంట్లో మనుషుల చర్యలు గమనించసాగాను. దూరంగా విక్కీ ఫుట్‌బాల్ ఆటలో నిమగ్నుడై వున్నాడు. రాజు తోట పని చేసుకుంటున్నాడు. ఒకటి రెండుసార్లు బయటకొచ్చి లీల నన్ను చూసి వెళ్ళిపోయింది. చీకటిపడేవరకు అలాగే కూర్చున్నాను సిగరెట్లు కాలుస్తూ, ఆలోచిస్తూ.

ఎనిమిది గంటలకి పనిమనిషి నా దగ్గరకొచ్చి, "అమ్మగారు పిలుస్తున్నారు" అంది.

తేరుకొని, "ఎందుకు?" అన్నాను.

"భోజనానికి పిలుస్తున్నారు" అందామె మళ్ళీ.

"రానని చెప్పు!"

"రమ్మని గట్టిగా చెప్పమన్నారు."

"రానని ఇంకా గట్టిగా చెప్పు!" కసిరాను.

ఆమె వెళ్ళిపోయింది గబగబా. నవ్వుకున్నాను

లోలోన. భోజనానికా? ఏమి ఉపాయం! నన్ను మంచి చేసుకోవాలనా ఎత్తు! సాగదు, ఆమె చావు ఖాయం! సమయం చూసి తినిపించనూ ఆమెకు బుల్లెట్లు!

పదినిమిషాల తర్వాత ఆమె బయటకొస్తూ కనిపించింది వేగంగా. ఏ మాత్రం సంకోచం లేకుండా నాముందు కొచ్చి నిలబడింది, చేతులు నలుపుకుంటూ.

"విన్నావా? నిన్ను భోజనానికి రమ్మన్నాను."

తలెత్తి చూశానామె ముఖంలోకి సూటిగా "విన్నాను. అయిడియా బాగుంది."

"అయిడియానా....?"

"నన్ను మంచిచేసుకోడానికి, నీ ప్రాణాలు రక్షించుకోడానికి."

"ఓహ్, నీకు పిచ్చిపట్టింది!"

నా వెనుక మొక్కలు గలగలమన్నాయి హఠాత్తుగా. తిరిగి చూశాను చటుక్కున. అవింకా వూగుతూనే వున్నాయి.... గాలికా? చీకట్లో ఇంకేమీ కనిపించలేదు. దొంగగానీ అక్కడ పొంచివున్నాడా అప్పుడే?

"కమల్!" ఆమె అరుపుకి తేరుకొని ఆమెవైపు తిరిగాను.

"చిట్టీ, నామీద అధికారమా? నీ ఎత్తులు పారవు, వెళ్ళిపో ఇక్కడ్నుంచి!"

"నువ్వెందుకు భోంచెయ్యవు?"

"మంచి ప్రశ్న. ఇది నిన్నెందుకు అడగలేదు?"

"నిన్న పరిస్థితి వేరు—"

"ఇవ్వాళా అదే పరిస్థితి. నీకు చావు తప్పదు."

"అయితే చంపెయ్యి మరి! చంపెయ్యి ఇప్పుడే! నీ జేబులో రివాల్వర్ వుంది—తీసి కాల్చెయ్యి వెంటనే!"

"పొరపాటు, చిట్టీ అలా కాల్చాను. నీమీద నాకు చాలా కసిగా వుంది. నిన్ను కొన్నాళ్ళపాటు టెన్షన్‌లో వుంచాలి. అప్పుడే నాకు తృప్తి!"

ఆమె అసహనంగా నాముందు కుర్చీలో కూలబడింది.

"నీలో మార్పు కనిపిస్తోంది, చిట్టీ. కొత్తగా అరుస్తున్నావు, చంపెయ్యి చంపెయ్యమని! నిన్నేమో చూస్తాగీస్తా అన్నావు. ఏమిటి సంగతి?"

"ఓహ్, నీకర్థంగాదు!"

"పశ్చాత్తాపమా?"

"నీ కర్థంగాదు!"

"పశ్చాత్తాపంలో మరో పదం వుంది చిట్టీ, తెలుసా? తాపం. ఇప్పుడు నీ పశ్చాత్తాపానికి కారణం అది కాదు కదా, పాత ప్రియుణ్ని చూసి? పాపం, ఎంతైనా ముసలి మొగుడు ఫ్లాప్ మాస్టరే కదా!" నవ్వాను గట్టిగా.

"నువ్వు పిచ్చిపిచ్చిగా వాగుతున్నావు!"

"మరి నువ్వేం వాగుతావో వినిపించు!"

"సరే, నేను తప్పుచేశాను, కమల్. ఒప్పుకుంటాను. చాలా తప్పుచేశాను. అయితే నన్ను క్షమించలేవా నువ్వు? నా మీద సానుభూతి లేదా నీకు? నా వయసు అలాంటిదప్పుడు....నిలకడలేని ఆలోచనలు. ఎటుపడితే అటు ఆలోచించేదాన్ని. నీ కోసం రెండేళ్ళు ఎందుకు వృథాచేయాలో నాకర్థంగాలేదు. శేఖర్ నాకు నీకంటే చాలా మెరుగైన జీవితమే వాగ్దానంచేశాడు. అది అప్పటికప్పుడు అమలు జరుపుతానన్నాడు. మరి నీ కోసం ఎదురుచూస్తూ నే నపురూపంగా భావించుకున్న జీవితంలో రెండేళ్ళు ఎలా వృథాచేసుకోను? నా కోరికల్ని ఎలా

అణచిపెట్టుకోను? అందుకే శేఖర్‌తో వెళ్ళిపోయాను. అతను ఇంట్లోంచి యాభై వేలు పట్టుకొచ్చాడు.

"మేం తిన్నగా బొంబే వెళ్ళిపోయి అక్కడ మూడ్నెల్లు గడిపాం. ఆ మూడు నెలల జీవితాన్నెలా వర్ణించను! కానీ అది మూన్నాళ్ళ ముచ్చటగానే ముగిసింది. అక్కడ్నుంచి గోవా వెళ్ళడమే మా పతనానికి... శేఖర్ మత్తు పదార్థాలకి అలవాటుపడ్డాడు. అది లేనిదే బ్రతకలేని స్థితికొచ్చాడు. రోజూ కావాలి. అతని బలహీనత, డబ్బూ కనిపెట్టి ముగ్గురు యూరోపియన్‌లు హైపో ఇంజక్షన్‌లతో అంతా దోచుకున్నారు. ఎనిమిది నెలల్లోనే డబ్బంతా గుంజేశారు వాళ్ళు. అప్పుడు నా మీద కన్నువేశారు. ఒక రాత్రి నా కోసం ప్రయత్నిస్తే, వాళ్ళనుంచి తప్పించుకుని పారిపోయాను ఎలాగో బొంబాయికి ..."

"అవును, చూస్తూనే వున్నాను అప్పుడు నీ ముఖంలో ఫీలింగ్స్. చెప్పు!"

"అప్పుడు నా పరిస్థితి ఏమిటో గ్రహించాను. నేనెటువంటి కష్టంలో, పడ్డానో తెలుసుకున్నాను. నాకు దుఃఖం ఆగలేదు! మీరంతా గుర్తుకొచ్చారు—అమ్మా, నాన్నా, నువ్వూ! ఆ రోజులూ! తిరిగి ఇంటికొచ్చేయాలనుకున్నాను. కానీ ముఖం చెల్లలేదు. అంతవరకు ఇల్లే జ్ఞాపకం రాలేదు. వాళ్ళెక్కడున్నారో తెలియదు ఇప్పటికీ! శేఖర్ విషయం కూడా తెలియదు.

"అప్పుడు నీ దగ్గరకొచ్చేయడమే మార్గమనిపించింది. నీ కాళ్ళమీదపడి క్షమాపణలు చెప్పుకోవాలనుకున్నాను. ప్రాధేయపడాలనుకున్నాను. నీ సానుభూతితో తిరిగి నీదాన్ని కావాలనుకున్నాను. నీలో అంత ఔదార్యం

వుంది. అభాగినుల కథలు విని నువ్వెంత కలత చెందే వాడివి, గుర్తుందా? వాళ్ళకు చేతనైన సహాయం చేయాలని—"

"కానీ నీ విషయం వేరు, చిట్టీ. నువ్వు చేతులారా చేసుకొని అభాగినివి కాలేవు. మూర్ఖురాలివి నువ్వు. నీ మీద నాకెప్పుడూ జాలి కలగదు. నిన్ను క్షమించను. నీ మొగుడితో గొడవ ముగిశాక నీ గట్స్‌లోకి బుల్లెట్ దిగ్గొట్టి పోతాను—"

"సరే, నే చెప్పిందంతా విని నీకెలాతోస్తే అలాగే చెయ్యి! నీ కోసం ఎక్కడ వెతకాలో తెలియలేదు. నువ్వు విదేశాలకి వెళ్ళిపోయుంటావనుకున్నాను. కానీ బెంగుళూరు వెళ్ళి కనుక్కుంటే మీ ఇన్‌స్టిట్యూట్‌లో నువ్వెక్కడున్నావో తెలీదన్నారు. మన ఊరెళ్ళి చూద్దా మనుకున్నాను. కానీ నువ్వక్కడుంటావని నమ్మకం కలగ లేదు.

బెంగుళూరులో నే నీమీద ఆశ వదులుకొని సంవత్సరం గడిపాను. ఏవేవో ఉద్యోగాలు చేశాను. ఎప్పుడూ నిన్నే తలచుకున్నాను. మరో రెండేళ్ళు మద్రాసులో వున్నాను. అక్కడా ఉండలేక తర్వాత ఇక్కడ కొచ్చేశాను. ఇక్కడకొచ్చి రెండేళ్ళయింది....ఇన్నేళ్ళూ నిన్ను తలవని క్షణంలేదు, కమల్. అసలు నువ్విక్కడే వున్నావనీ, నిన్నిలా చూస్తాననీ కలలో కూడా అనుకో లేదు. కానీ నిన్ను ఇలాటి పరిస్థితిలో చూస్తాననుకోలేదు. నువ్వీ డిటెక్టివ్‌ ఎలా అయ్యావు? విదేశాలకి వెళ్ళలేదా? ఇంకా పెళ్ళి చేసుకోలేదా?"

"పెళ్ళా?" నవ్వాను గట్టిగా, "విదేశాలా? ఏమం టున్నావు చిట్టీ నువ్వు? నన్ను పరిహసించి నువ్వెళ్ళి

పోయాక నాకు జీవితంమీదే విరక్తి పుట్టింది! ఆడజాతి అంటే అసహ్యం ఏర్పడింది! మీరంతా మోసగత్తెలు. కనిపించే ప్రతి ఆడదాన్ని ద్వేషిస్తూ నేనిలాగే కసి తీర్చుకుంటాను—"

"నీ ఆలోచనలు చాలా అపసవ్యంగా వున్నాయి. నా మాట విని పెళ్ళిచేసుకో, కమల్. మనసు చక్కబడుతుంది."

"నాకు సలహా ఇచ్చే అర్హత కూడా నీకు లేదు. యూ ఆరే చీట్!"

"నువ్విలా ఎందుకయ్యావో అర్థంగావడంలేదు....మీ వాళ్ళెక్కడున్నారు? ఎలా వుంది మీ అక్కయ్య? ఆమెను ఎంతో ఇష్టపడ్డాను...."

హఠాత్తుగా నా గుండె భారమైంది ఆమె ప్రస్తావనకి. తేలికబర్చుకున్నాను అతి ప్రయత్నంమీద. "చాలా కాలమైంది ఆమెను చూసి....జ్ఞాపకం వస్తోంది...." అనుకున్నాను నాలో నేను.

"ఆమెను బాధపెట్టావు, నీకు తల్లి లాంటిది."

"మరి నువ్వేంచేశావు మీ వాళ్ళకు? నాకు అక్కయ్య సానుభూతైనా వుంది. మీ వాళ్ళకేముంది నీ మీద— వాళ్ళ ఉసురు తప్పి? చెడబుట్టారు నువ్వూ ఆ శేఖర్ గాడూ మీ కన్నవాళ్ళకు!"

"సరే, నన్నాలాగే తిట్టు! నేనీ హైద్రాబాదుకొచ్చి టైపిస్టు ఉద్యోగానికి ఈయన ఆఫీసుకెళ్ళాను. ఆయన దయచూపి ఉద్యోగమిచ్చారు. ఆయన అప్పటికింకా కోలుకోలేదు కూతురు పోయిన దుఃఖంలోంచి. భార్య ఎప్పుడో పోయింది. అయిదేళ్ళ కొడుకు ఒక్కడే మిగిలాడు. అతన్ని చూసుకొనేవారు లేరు. నేను అడపా

దడపా ఇంటికొచ్చి విక్కీ బాగోగులు చూస్తుండేదాన్ని. ఆయన శ్రద్ధగా గమనిస్తుండేవారు నన్ను. మూడు నెలల్లోనే—ఒక రోజు నన్ను పిలిచి తన ఆలోచన బైటపెట్టేశారు. మొదట్లో నేను భయపడ్డాను. కానీ తర్వాత ఆలోచిస్తే ఆయన అభ్యర్థనను తిరస్కరించలేనన్పించింది. ఆయన కష్టాల్లో ఆదుకున్నారు. ఇప్పుడు తనని ఆదుకోమంటున్నారు. ఆయన ఋణం ఇలాగే తీర్చుకోవాలన్పించింది. విక్కీని చూసుకోడానికో మనిషి కావాలి. ఇంట్లో ఆడదిక్కు కావాలి. ఆయన పరిస్థితి కూడా చాలా దయనీయంగా ఉండేది. అంతే, నే నాలోచించకుండా పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాను...."

"ఓహ్, ఎంత జాలి హృదయం నీది! ఎంత త్యాగం చేశావు నువ్వు! దాని వెనుక ఐశ్వర్య దాహం లేదూ?"

ఆమె మాట్లాడలేదు.

నవ్వాను. "వదిలేయ్. మరి శరీర తాపానికే దారులు తొక్కుతున్నావు? ఈ రెండేళ్ళూ ఈ ముసలాడితోనే సరిపెట్టుకున్నావంటే నమ్మను."

ఆమె రెచ్చిపోతూ అరిచింది, "నువ్వు పిచ్చిపిచ్చిగా వాగుతున్నావు! నిన్నిలా వూహించలేదు. నువ్వింత హీనంగా మాట్లాడేస్థితికిలా దిగజారావు?"

"దిగజార్చావు."

ఆమె అసహనంగా లేచి నిలబడింది.

"సరే, భోంచేద్దువుగాని, లే!"

"చెయ్యనన్నాను, చెవుడా?"

"ఎందుకు చెయ్యనంటున్నావు?"

"నేను చంపబోయేవాళ్ళ చేతి అన్నం చచ్చినా ముట్టను!"

"ఎందర్ని చంపావేమిటీ, మొనగాడివి?"

"మళ్ళీ నీలాటి వంచకులబారిని పడలేదు నేను!"

"సరే, ఫోను చెయ్యకపోతే పోనీ, ఒకసారి ఇంట్లోకి రా!"

"ఎందుకు ఇంట్లోకి?"

"సేఫ్ గదికి తాళం పడటంలేదు, వచ్చి చూడు!"

"చూడను."

"ఎందుకు చూడవు?"

"తాళాలు నేనెప్పుడూ బాగుచేయను. చెడిపోతే తీసి అవతల పారేస్తాను."

"ఏదో ఒకటి చెయ్యి వచ్చి! అది నీ బాధ్యత. నువ్విక్కడ కాపలాకోసమే ఉన్నావు!"

"అవును—కుక్క బ్రతుకే నాది!" అరిచాను లేచి గబగబా నడుస్తూ.

"కమల్!" అర్చిందామె వెనుక పరుగెత్తివస్తూ, "నువ్వలా అనుకోకు దయచేసి! నేను వేరే ఉద్దేశంతో అనలేదు! మాట జారాను—"

నేను వినిపించుకోకుండా ఇంట్లోకి వెళ్ళి మేడ మెట్లెక్కసాగాను. సేఫ్ గదిలోకెళ్ళి సిగరెట్ వెలిగించుకుంటూ ఆవేశం అణచుకున్నాను — అప్పుడు తోటలో ఒక దృశ్యం నా కంట పడింది—రాజు వేగంగా పరుగెత్తుకు పోతున్నాడు తన అవుట్ హౌస్ కేసి. లోపలికి దూరి కలుపులేసుకున్నాడు హాఠాత్తుగా.

"ఆ రాజుగాడెందుకలా ఉరికాడు ఇంట్లోకి?" అన్నాను ఆమెవైపు తిరిగి.

"అది వాడిల్లు—" అందామె.

"హాఠాత్తుగా తలుపులేసుకున్నాడు. ఏదైనా పట్టు

కళ్ళాడా దాచుకోడానికి?"

"వాడలాంటివాడు కాదు" అందామె మళ్ళీ.

నేను తలుపు దగ్గరికి కదిలి తాళం తిప్పిచూశాను. క్లిక్‌మని లీవర్ బైటికొచ్చింది. వెనక్కి తిప్పి తలుపువేసి లాక్ చేసి హాండిల్ పట్టి లాగాను. రాలేదు. తాళం పడింది. తాళంచెవి ఆమెకిస్తూ కోపంగా చూశాను.

"ఎందుకు అబద్ధమాడావు?" అన్నాను కర్కశంగా.

ఆమె తాళంచెవిని తీసుకుంటూ నా చేతిని తాకింది. వెచ్చగా తగిలాయి వేళ్ళు. అంతే, అవి నా అరచేతిని చుట్టేశాయి బలంగా. వెనక్కి తీసుకోబోయాను వెంటనే, కానీ అప్పటికే ఆమె చేతులు రెండూ నా మెడని చుట్టివేశాయి!

"కమల్! నువ్వు నన్ను ద్వేషించటం మానేసు కోనూ వద్దు, క్షమించనూ వద్దు! నీ బ్రతుకు నాశనం చేశాను. నాకు శిక్ష కావాలి! ఈ పాపం మోయలేను. నన్ను చంపెయ్యి! నీ చేతుల్లో చచ్చిపోతాను తృప్తిగా! ఎంతో హాయిగా! కానీ ఒక్క కోరిక! ఒకసారి నీ చేతులతో—నన్ను నీ దాన్నిగా చేసుకో ఒక్క రాత్రి! ప్లీజ్ కమల్, ఈ ఒక్క రాత్రి! అప్పుడు నువ్వేం చేసినా భరిస్తాను మనసారా! ముందు ఒక్క రాత్రి నన్ను—ప్లీజ్ కమల్, ప్లీజ్! నన్ను విడిచిపెట్టకు ప్లీజ్...."

ఆమె చేతులు ఇంకా బలంగా బిగుసుకుంటున్నాయి. ఆమె శ్వాస వెచ్చగా తగులుతోంది నా ఛాతీకి. ఆమె పెదవులు నా కంఠంపైనుంచి పైకి పైపైకి ప్రాకుతున్నాయి. ఆమె శరీరం నా నిలువునా వెచ్చగా రాసుకుంటోంది. హఠాత్తుగా తేరుకొని విదుల్చుకో జూశాను. సాధ్యంగాలేదు.

ఆమె శరీర భాగాలు ఇంకా బలంగా నన్ను హత్తుకుంటున్నాయి. ఉన్నట్లుండి నా వొంట్లో సంచలనం బయలుదేరింది. నరాలు జివ్వుమని లాగేస్తున్నాయి. ఇదే తొలి స్త్రీ స్పర్శ! గతంలో లీలను ప్రేమించానుగానీ ఎన్నడూ ఇంత దగ్గర కాలేదు.

ఇక నిగ్రహించుకోవడం నావల్లకాలేదు! ఆమెను ప్రతిఘటించడం నా తరం కాలేదు! ఇన్నాళ్ళ నా కోపాన్ని, ద్వేషాన్ని, బ్రహ్మచర్యాన్నీ తీసి అవతల పారేసి విజృంభించాను—

గంట తర్వాత అడిగిందామె, ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసలమధ్య బరువుగా.

"ఎలా వుంది, కమల్? ఈ అనుభవం ఎలా వుంది?"

5

ఎలా వుంటుంది? ఆ అనుభవంతో నా కసి, ద్వేషం, ప్రతీకార కాంక్షా అన్నీ పటాపంచలై పోయాయి! అంతా గల్లంతై పోయింది! అన్నీ తలకిందులై పోయాయి! జీవితమే చిత్రమైన మలుపు తిరిగింది!

నేను! ఇన్నాళ్ళూ పొగరుగా, మొండిగా బ్రతికొచ్చినవాణ్ని! కోరివచ్చిన కాంతల్ని కాదని దూరంగా విసిరేసినవాణ్ని! ఇప్పుడు ద్వేషిస్తున్న పడతి చేతిలో నే ఇలా చిత్తయిపోవడమా? ఎంత గమ్మత్తు! గాడ్, ఈ ఆడవాళ్ళు ఎంతకైనా సమర్థులే!

అలా ఆమెను నిందించడం ఎందుకు? అసలు ఆత్మవంచన ఎందుకు? నిజాయితీగా నా అంతరంగంలో ఏముందో ఇప్పుడు చూద్దాం.

ఆమె చేతిలో అలా చిత్తయిపోవడం అదొక అద్భుత

మైన అనుభూతిగా లేదూ? కమల్, యూ ఫూల్! నువ్వు నిజం ఒప్పుకో! నీ మేకపోతు గాంభీర్యం ఇక తగదు. ఎంతటివారైనా నా ఒక్క కనుసైగకు ఎగిరి గంతు వేస్తారు. కాబట్టి నువ్వు నిజం ఒప్పుకోవడానికి నామర్దా ఫీలవకు. ఆమె బిగికౌగిలిలో నువ్వు నలిపోగొట్టుకున్నప్పుడే నీ జీవితాశయానికి తిలోదకాలిచ్చేశావు! ఆమెమీద పగ, ద్వేషం పారేసే ప్రేమ, మోహం చోటు చేసుకున్నాయి! అందుకు నిదర్శనంగా ఆ తర్వాత-ఈ మూడు రాత్రులూ ఆమెతో చుక్కల్లో తేలి విహరించావు! అవునా?

అవును, అది నిజం. ఒప్పుకుంటాను. అయితే నేనంత బలహీన మనస్కుణ్ణా? కావచ్చు. కానీ ఈ బల హీనతతో నాకెంత జ్ఞానోదయమైంది! స్త్రీ సాంగత్యంలో ఎంత మాధుర్యముంది! ఎంత ఆనందముంది! ఇన్నాళ్ళూ నేనెంత అవివేకంగా దేన్ని కోల్పోతూ వచ్చానో తలచు కుంటే చాలా విచారం కలుగుతోంది. ఇంతకంటే బుద్ధి తక్కువ పని మరొకటుండదు.

నాలాంటి మూర్ఖులు కనిపిస్తే ఈ సంగతే చెప్తాను. స్త్రీలు ద్వేషించటానికే కాదు, సవ్యంగా అర్థంచేసు కుంటే జీవితాన్ని స్వర్గతుల్యం చేసుకోవడానికే సృష్టించాడు భగవంతుడు. నీకు సరిపడని స్త్రీని విడనాడు. అంతేగాని, ఆమెను ఉదాహరణగా తీసుకొని మిగిలిన వారందరిమీదా అదే అభిప్రాయాన్ని ఏర్పరచుకోకు. తర్వాత చింతిస్తావు.

ఈ యదార్థం నాకాలస్యంగా అవగతమైంది. లేకపోతే నా జీవితంలో మరో స్త్రీ ప్రవేశించి వుండేది. నాకు లీలతోనే రాసిపెట్టివుందేమో. ఆమె నన్నిలా ప్రభావితం చేసింది మళ్ళీ!

ఈ మరపురాని మూడు రాత్రుల అనుభవంతో నేను గుర్తించిన వాస్తవం మరొకటి: లీలను విడిచి బ్రతకలేను. ఆమె నాక్కావాలి. ఆమెను వదిలి వుండలేను. ప్రతి నిమిషం, ప్రతి క్షణమూ ఆమె నాదయిపోవాలి!

అంతే!

ఇప్పుడు ఆమె తప్ప నాకు మరో ధ్యాసలేదు. ఆమె ఆలోచనల్లో, ఊహల్లో ప్రపంచం ఎంతో మనోహరంగా కనిపిస్తోంది. జీవితానికో కొత్త శోభ, తేజస్సు వచ్చినట్లు అనిపిస్తోంది. ఇదివరకటి దరిద్రం వదిలిపోయింది. ఆమె తలంపే నన్ను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తోంది....అందుకే నిన్న రాత్రి అలా జరిగింది.

ఎవరనుకున్నారు అలా జరుగుతుందని! గాడ్, ఇదే నా తొలి అపజయం। దొంగను తరిమి పట్టుకోలేకపోయాను. నాకెలా తెలుసు, వాడలా వస్తాడని? రాత్రి మేమిద్దరం బాగా అలసిపోయి ఒకరి బాహువుల్లో ఒకరం వున్నాం, ప్రపంచాన్ని మరచిపోయి. ఇంతలో బయటేదో అలికిడయింది. అకస్మాత్తుగా అదిరిపడి విడిపడ్డాం.

అది దేని చప్పుడో నాకప్పుడు తెలియలేదు. కానీ ఎటునించి వచ్చిందో తెలిసింది. గబుక్కున లేచి కిటికీ దగ్గరికి దూకాను. అప్పుడు కిటికీ తెరచి బైటికి చూసిన నాకు, బాల్కనీలో ప్రక్కగది కిటికీ దగ్గర ఒక ఆకారం కన్పించింది. అది నన్ను చూస్తూనే, నేనింకా తేరుకునే లోపు అంతెత్తు బాల్కనీలోంచి దూకేసి పరుగులంకించుకుంది—

అదే వూపులో నేనూ బాల్కనీలోకొచ్చి కిందకి దూకేశాను మరి ఆలోచించకుండా. కిందపడి నడుము విరిగినట్టయింది! కదల్లేకపోయాను కొన్నిక్షణాలు. అప్పటికే

ఆ ఆకారం ప్రహరీగోడ దూకేస్తోంది. నేను లేచి పరుగెత్తేలోపు, అది వీధిలో ఎక్కడా లేకుండా కనుమరుగైంది.

నా భయం, వణుకు ఇంకా పోలేదు. కదుటపడుతూ ఇంట్లోకి తిరిగి వచ్చాను. లీల సేఫ్ గదిలో వుంది. బాల్కనీలో సేఫ్ గది కిటికీలో వుండే పూలకుండీ కిందపడి పగిలివుంది....

దిలీప్ వచ్చినప్పుడు దొంగ ప్రహరీగోడ మాత్రమే దూకాడని చెప్పాను. బాల్కనీ వరకూ వచ్చినట్టు చెప్పలేదు. వాడెలా తప్పించుకున్నాడో కట్టుకథ చెప్పి అక్కడ్నుంచి వచ్చేశాను.

కానీ ఉదయం రిపోర్టిచ్చినప్పుడు బాస్ నన్ను కోప్పడ్డాడు. తిట్టాడు. నా నిర్లక్ష్యానికీ, అలసత్వానికీ సంజాయిషీ అడిగాడు. నేనేవో చెప్పి శాంతపర్చాను. ఈసారి అలా జరగదన్నాను.

యథాలాపంగా నా షర్టు జేబులోంచి నోట్ బుక్ తీసి ఈ ఉదయం నా ఎసైన్‌మెంట్స్ చూసుకుంటున్నాను. అప్పుడు నా జేబులోంచి ఏదో రాలిపడినట్లనిపించింది. టేబిల్ మీద చూశాను. అది పూవు. వాడిన మల్లెపువ్వు.

బాస్ దాన్ని చూడనే చూశాడు. చటుక్కున దాన్నందుకుని గుప్పిట బిగించాను. బాస్ కళ్ళలో ఎన్నో అనుమానాలు! ఎన్నో ప్రశ్నలు! కానీ నన్నేమీ అడగలేదు.

6

"సువ్వేనా ఆ నిద్రమబ్బాడి కెక్కిట్విం?"

జడుసుకున్నాను అతన్ని చూసి. అంతటి భయంగొలిపే మనిషిని నేనెక్కడా చూడలేదు. ప్రతాపరావుని ఇప్పుడే

చూస్తున్నాను.

అతని ఆకారమే వికృతంగా వుంది. ఆ ముఖాన్ని ఒక్కసారి చూస్తే జన్మలో మరిచిపోలేరు. ఆ చింత నిప్పుకళ్ళు, ఆ రాబందు ముక్కు, ఆ పండు కోతినోరు, ఆ నొసిమీద దట్టంగా గొరిల్లా బొచ్చు—ఒకటేమిటి, అతని శరీరంలో ప్రతి అంగం దేన్నో ఒక జంతువు భాగాన్ని గుర్తుకు తెస్తుంది. శరీర వర్ణం ఎర్రని ఎరుపు.

ఇతని పోలికలు విక్కీకి రాకపోవడం అదృష్టమనాలా? అతనికి తల్లి రూపురేఖలు వచ్చాయి. కానీ—ఈ లీల—ఆమె అతన్నెలా ఇష్టపడింది! ఈ వికృతాకారాన్ని! ఎంత డబ్బుకాశపడ్డా ఇలాటి అందవిహీనుణ్ని ఎన్నుకుంటుందా!

అతను ఫుల్ సూట్ లో ఉన్నాడు. చేతిలో సిగరెట్ వుంది. లాన్ మధ్య ఈజీచెయిర్ లో కూర్చుని మద్యం సేవిస్తున్నాడు. అతని వెనక అతని సెక్రటరీ శివకుమార్ నిల్చుని వున్నాడు చేతులు కట్టుకొని. అతనికి ముప్పై ఏళ్ళుంటాయి. ముదురు రంగు. అతని కళ్ళు నావైపునుంచి మళ్ళడంలేదు. ఆ చూపులు నాకెందుకో నచ్చలేదు. అలా ఎవరు చూస్తారో నాకు తెలుసు! వీధుల్లో తిరిగే రౌడీలు, క్రూక్స్.

రావ్ గ్లాసులో ద్రవం ఒక్క గుక్కలో పూర్తిచేసి నా వైపు ఉరిమిచూశాడు.

"ఫూల్! దొంగవచ్చి పారిపోతుంటే పట్టుకోకుండా ఏంచేస్తున్నావ్?"

"నేను పట్టుకోవాలనే అనుకున్నాను...."

"మరేం చేస్తున్నావ్?"

"ఆలోచిస్తున్నాను."

"ఏమిటీ!" గొంతు చించుకున్నాడతను, లేచి నిలబడి.

అదిరిపడి తేరుకున్నానప్పుడు. అతను ఒక్క అంగలో నాముందుకొచ్చి అరిచాడు ఉద్రేకంగా. "ఏమన్నావ్? ఆలోచిస్తున్నావా! పరాచికాలాడుతున్నావా నాతో! ఇందుకా మిమ్మల్ని పెట్టుకున్నది? రోజుకు అయిదొందలిచ్చి మిమ్మల్ని మేపుతున్నది ఇందుకా! దొంగొస్తే పట్టుకోకుండా కాలయాపనం చేస్తూ నా డబ్బు తిందామనుకుంటున్నారా? నీ బాస్ ఇలా చేస్తాడనుకోలేదు! ఇంత ఫ్రాడ్ చేస్తాడనుకోలేదు నేను!"

నేను ధైర్యం తెచ్చుకున్నాను.

"సర్, పొరపాటు నా వల్ల జరిగింది. బాస్‌ని నిందించకండి."

"ఈసారి దొంగను పట్టుకోకపోతే నిన్నూ, నీ బాస్‌నీ కలిపి ఏం చేస్తానో చూడు!"

వెనుక హారన్ శబ్దమైంది. తిరిగిచూశాను చటుక్కున. ఒక కారు లోపలికొచ్చేస్తోంది .... అది బాస్ కారు! ఆశ్చర్యపడ్డాను. రావ్ రెప్ప వేయకుండా చూస్తున్నాడు. శివకుమార్ కదిలిముందుకొచ్చాడు.

బాస్ కారు దిగి నవ్వుతూ వచ్చాడు. "హాలో, గుడీవినింగ్ మిస్టర్ రావ్. ఎప్పుడొచ్చారు?"

"మిస్టర్ జగన్‌మోహన్‌రావ్!" గొంతు చించుకున్నాడు ప్రతాపరావు ఎగిరిపడుతూ. "మీరేం చేశారు? మీరిలాగే చేస్తారా క్లయంట్స్‌ని! మిమ్మల్ని ఇందుకా నమ్మాను! మీరు ఫ్రాడ్ చేస్తున్నట్లు అన్పిస్తోంది. మిమ్మల్ని ప్రాసిక్యూట్ చేసే అవసరం కనిపిస్తోంది!"

బాస్ నావైపో చూపు విసిరి నవ్వాడు. "మిష్టర్ రావ్, మీరు పొరబడుతున్నారు. మా రెప్యుటేషన్

మీకు సరిగా తెలీదనుకుంటాను. ఫ్రాడ్ మా రికార్డులోనే లేదు. మీరే శాంతంగా ఆలోచించండి. అలా దొంగని పట్టుకునే అవకాశాన్ని వదులుకుంటే మీరడనంగా ఇచ్చే ప్రతిఫలం పోతుంది గా? అది పోగొట్టుకుంటామా? ఆలోచించండి. మాకిదొక్కటే కాదు, చాలా గొడవ లుంటాయి. అన్నీ చకచకా ముగించుకుంటూపోతాం. రాత్రి పొరపాటు జరిగింది, ఒప్పుకుంటాను. ఈసారి అలా జరగదని హామీ ఇస్తున్నాను. మీరు విశ్వసించండి...."

"ముందీ నిద్రమబ్బుగాడ్ని తీసేసి మరొకడ్ని పెట్టండి!" అరిచాడు రావ్ నన్ను చూపిస్తూ.

గతుక్కుమన్నాను నేను.

బాస్ నవ్వాడు మళ్ళీ. "నా మోడస్ ఓపరెండిని సందేహించనవసరంలేదు. ఎవరికి ఏ పని కేటాయించాలో నాకు తెలుసు. హీ ఈజె ఫర్ ఫెక్టు ఆపరేటర్...."బాస్ కళ్ళు దూరంగా ఎటో మళ్ళాయి. తల తిప్పి అటు చూశాను. లీల విక్కీతో బయటకొస్తూ కన్పించింది.... తిరిగి బాస్‌ని చూశాను. అతని ముఖంలో ఆశ్చర్యం వ్యక్తమవుతోంది.

చటుక్కున రావ్ వైపు తిరిగి అన్నాడు. "కానీ మిస్టర్ రావ్, ఈ దొంగ అలవాటు నాకు చిత్రంగా వుంది. ఇన్నిసార్లు ఎలా ధైర్యం చేస్తున్నాడు? అతడు ఎవరో అయితే ముసుగు ఎందుకు వేసుకుంటున్నాడు? నాకో అనుమానం వుంది....అతడు మీకు తెలిసినవాడని. ఏమంటారు?''

రావ్ ముఖం కోపంతో ఎర్రనయింది. "ఇంపాసిబుల్! పట్టుకోవడం వల్లగాకపోతే వెళ్ళిపోండి! నాకు తెలిసిన

వాడంటూ అనుమానాలు రేకెత్తించకండి! వాళ్ళెవరూ అలాంటివాళ్ళు కాదు!"

శివకుమార్ వెళ్ళి డ్రింక్స్ కలపసాగాడు. రావ్ తిరిగి తన చెయిర్‌లో కూర్చున్నాడు, బాస్‌ని ముందు చెయిర్‌లో కూర్చోమంటూ. నేను మళ్ళీ అటువైపు చూశాను. లీల విక్కీతో ఏదో మాట్లాడి ఇంట్లోకి సాగిపోతోంది. విక్కీ బాల్ పట్టుకొని పరుగెత్తుకొచ్చాడు. అతడితో నేను ఇరవై నిమిషాలు ఫుట్‌బాల్ ఆడాను. ఈ మూడు నాలుగు రోజుల్లో విక్రాంత్ నాకు బాగా చేరువై పోయాడు. అతనితో ఆడుతూ కావాలని ఓడిపోతుంటే, అతనిలో ఉత్సాహం మరింత పెరిగింది. గర్వంతో నన్ను వెక్కిరించసాగాడు. అతడు నాకేమీ గాకపోయినా అతనిలో ఆత్మవిశ్వాసం పెంచాలని కోరిక కలిగింది నాకు.

శివకుమార్ మా ఆట చూస్తూ నా దగ్గరకొచ్చాడు. అతని చూపులు నాకంత నచ్చడంలేదు. రావ్ ఎంత అనాకారి అయినా అతని మనసులో వికారాలేవీ లేవు. కానీ ఈ క్రూక్—వీడి మనసులో ఏదో నలుగుతోందనే అన్పిస్తోంది. ఏమిటది?

"మిస్టర్ కమలాకర్" అన్నాడతను అదోలా చూస్తూ వ్యంగ్యంగా, "మీ బాస్ మిమ్మల్ని బాగా పొగుడుతున్నారు....మరి రాత్రి అలా ఎలా ఫ్లాప్ అయ్యారు?"

నాకు మండుకొచ్చింది. తీక్షణంగా చూశాను అతన్ని.

"రాత్రి నేను పోరిని తెచ్చుకొని పొర్లుతున్నాను ఆ చెట్ల క్రింద" అన్నాను కసిగా.

అంతే, అతను బిత్తరపోయి చూశాడు అలా. ముఖం కందగడ్డలా అయింది ఒక్కసారిగా.

బాస్ చప్పట్లుకొట్టి పిల్చాడు నన్ను. నేనక్కడ్నుంచి విక్కీకి షేక్‌హేండ్ ఇచ్చి వెళ్ళాను. బాస్ కారు డోర్ తీస్తూ నన్నెక్కమన్నాడు. అర్థం గాక చూశాను. "కమాన్ నీతో కొన్ని విషయాలు మాట్లాడాలి బయట!" అన్నాడతను.

ఇంకా తికమకపడుతూ ఎక్కి కూర్చున్నాను. కారు రోడ్డెక్కాక వీధి చివర ఆపి నా ముఖంలోకి సూటిగా చూశాడు. చీకటిపడుతోందప్పుడే. అతని ముఖభావాలు నాకు కనిపించడంలేదు....

"బ్యూటిఫుల్ కదూ?" అన్నాడతను చటుక్కున.

"ఎవరు సర్?"

"ప్రతాపరావ్ భార్య! కమల్, అతనికింత పడుచు భార్య ఉంటుందనుకోలేదు! వాటె బ్యూటీ! ఇప్పుడు నాకు తెలుస్తోంది, రాత్రి ఎందుకు ఫ్లాప్ అయిందో!"

"సర్?"

"రాత్రి నువ్వామెతో లేవూ? రాత్రి మీరిద్దరూ.... కమల్! ఓ గాడ్ నువ్వు నిజం చెప్పు! రాత్రి నువ్వేం చేశావు? ఏం జరిగిందసలు?"

"సర్, నాకేమీ అర్థం గావడం లేదు! నేనేం చేశాను?"

"నీకు తెలుసు, నువ్వేం చెప్పడంలేదు! రాత్రి నువ్వామెతో కలిసి వున్నావు! అందుకే దొంగని పట్టుకోలేకపోయావు! కమల్! నీకెన్నిసార్లు చెప్పాను? ఇలాటి పనులువద్దు! ఆడవాళ్ళతో చాటువ్యవహారాలొద్దు! అందులో ఈ పెళ్ళయిన వాళ్ళతో! ఈ గొప్పింటి పడుచు భార్యలతో! ఓహ్, ఈ సంగతి రావ్‌కి తెలిస్తే! గాడ్, కమల్! నా రెప్యుటేషన్ పాడుచెయ్యకు! దయచేసి,

చచ్చిపోతాను!... ”

“సర్, మీరెలా అంటున్నారో అర్థంగావడంలేదు.”

“ఎలా అంటున్నాను? ఉదయం నీ జేబులోంచి మల్లె పూవు రాలిపడింది. ఎక్కడిది?”

“అది__అది__”

“అదే__ఎక్కడిది? ఎలా వచ్చింది నీ జేబులోకి?”

నేను మాట్లాడలేదు.

“చెప్పు, ఎలా వచ్చింది జేబులోకి? బంగళా ఎదుట మల్లెపందిరి ఏదీలేదు! వెనుక పెరట్లో వుండాలి బహుశ. నువ్వు బంగళాముందు వదిలిపెట్టి వెనుక మల్లెపందిరి కింద కూర్చున్నావా కాపలా__అది రాలి నీ జేబులో పడిందనడానికి? మాట్లాడు, యూ ఫూల్!”

“రాత్రి నేను మొఘల్ రూముకెళ్ళాను సర్.”

“ఏ__ఏమిటీ! మొగల్ రూమ్‌కా! నువ్వా!”

“అవును సర్, మొదటిసారిగా వెళ్ళాలనిపించింది.”

“షటప్, షటప్ యూ లయర్! నువ్వు మొగల్ రూంకెళ్ళావా? ఐ వోంట్ బిలీవిట్. నువ్వలా చేయలేవు! ఆడవాళ్ళ విషయంలో నేనెంతో నువ్వంతే! మనిద్దరి ట్రాజడీలొక్కటే! జాతకాలొక్కటే! నువ్విలా నమ్మించలేవు నన్ను__”

“నమ్మండి సర్, రాత్రంతా అక్కడే వున్నాను.”

“షటప్, యూ ఫూల్! ఆ స్లట్స్ మల్లెపూలూ, మొహాన బొట్టు కాటుకా పెట్టుకొంటారంటున్నావా! వంటికి జానెడు గుడ్డ పేలికలతో వాళ్ళు వెస్టర్న్స్ అని అనుకరిస్తే వరస్టు — నో, ఐ వోంట్ బిలీవిట్! నువ్వు ఖచ్చితంగా ఫ్యామిలీ ఎఫైర్ నడిపావు! అదీ రావ్ భార్యతో! నువ్విలా బుకాయించలేవు. రాత్రి నువ్వు నీ ఫ్లాట్‌కి

తిరిగివచ్చినట్లు వాచ్ మన్ చెప్తాడని మర్చిపోకు! నువ్విక్కడ నీడ్యూటీ సమయంలో ఆమెతో కలిసివున్నావు, అందుకే, దొంగను పట్టుకోలేకపోయావు!"

అతన్ని నమ్మించడం ఇక సాధ్యం కాదనిపించింది. తలొంచుకొని చెప్పసాగాను గబగబా.

"అవును సర్. మీరన్నదే నిజం. నేనేం చెయ్యను? ఆమె నన్ను రెచ్చగొట్టింది. ఎలా తిరస్కరించను? ఈ మూడు రాత్రులూ వదల్లేదామె నన్ను. నన్ను క్షమించండి సర్. నేనిక ఆమెకు దూరంగా వుంటాను....ఇప్పుడామె భర్త కూడా వున్నాడు. కలుసుకునే వీలుండదు. ఆమెను మర్చిపోతాను, సర్."

"గుడ్, ఓ.కే., ఇక మర్చిపో! నువ్వు నిజం చెప్పినందుకు సంతోషిస్తున్నాను. నువ్వు మనసు మార్చుకుంటే చెప్పు, మంచి పిల్లని చూసి పెళ్ళిచేస్తాను. సుమన్ పెళ్ళి నేనే జరిపించాను. మీరంతా నా పిల్లలు. మీ బాగే నాక్కావాలి. అరమైందా? అడ్డదారులు తొక్కి ఈ సొసైటీ బిచ్ తో కష్టాలు తెచ్చుకోకు! నిన్ను రక్షించడానికి నేను రానప్పుడు. నీ ఖర్మ నువ్వే అనుభవించాలి!"

7

ఈలవేసుకుంటూ తిరుగుతున్నాను తోటలో—

నాకింత హుషారు ఎలా వచ్చిందో తెలీదుగానీ, ఒకవైపు బాస్ హెచ్చరిక నన్ను పీకుతూనే వుంది! నేనతన్ని మోసంచేస్తున్నానన్నది స్పష్టం. నా బలహీనత అలాంటిది. లీలను వదల్లేను. నేను గతంలో ప్రేమించిందీ ఇప్పుడు ప్రేమించకుండా ఉండలేనిదీ ఈ లీల నేనని బాస్ కేం తెలుసు! లీల అంగీకరిస్తే — నాకా నమ్మక

ముంది—బాస్‌నీ, బంధుజనాన్నీ ఎదిరించి ఆమెతో వెళ్ళి పోతాను దూరంగా ఎటైనా....

బంగళా అప్పుడే అంధాకారమైంది. అంతా నిద్రిస్తున్నారు. ఈ రోజు దొంగ మళ్ళీ సాహసిస్తాడనుకోను, నిన్నటి అనుభవం దృష్ట్యా. ఇప్పుడు కాపలా వుందని తెలుసుకున్నాడు. అయినా ప్రయత్నిస్తాడా? ఏమిటతని తత్వం? నాకు బాస్ మాటలు స్ఫురించాయి వెంటనే. ఒకవేళ—

ఒకవేళ?

శివకుమార్ మెదిలాడు నా కళ్ళముందు క్షణంపాటు-ఆ దరిద్రపు చూపులతో!

"ఉష్....కమల్!"

అదిరిపడి చూశాను. ఎక్కడ్నుంచి వచ్చాయి మాటలు? అంతలోనే గాజుల గలగలలు! నా గుండె జలదరించింది....ఎవరది? చీకట్లోంచి ఆమె వేగంగా, ఈదురుగాలిలా వచ్చి నన్ను ఢీకొంది!

నా వొళ్ళు చల్లబడిపోయింది.

ఆమెను విదుల్చుకో జూశాను. సాధ్యం కాలేదు. నన్ను బలంగా పెనవేసుకుపోయి చెవిలో గుసగుసలాడింది. "రా, డియర్!"

గుబురుగా పెరిగిన పొదల వెనుక అడిగాను, ఆమెను హత్తుకొని వాలిపోయి ఆవేశంగా. "నువ్వు—నువ్వెలా వచ్చావు?"

"మొగుడుగారిని నిద్రపుచ్చి — పాలలో మందు కలిపిచ్చి."

"యూ....!!"

"ఉష్...."నిశ్శబ్దం. "ఈ క్షణాలు వృధా చేయకు."

అప్పుడు నా భయం, బాస్ హెచ్చరికా, మానసిక నిషేధాలూ అన్నీ ఒకేసారి ఎగిరిపోయాయి! నేను తిరిగి నిన్నటి కమల్‌నయ్యాను, ఆమె నా ప్రియ కాంత అయింది. సామర్థ్య గాలికి చోటులేకుండా పారి పోయింది.

చాలా సేపటి తర్వాత అందామె నిట్టూర్పులు విడుస్తూ.

"ఓహ్ డియర్! యూ ఆరే మార్వెలస్ లవర్! నీలో ఎంత బలం వుంది! ఈ ఛాతీ! కండలు! ఓహ్, ఇంత బలం దాచుకొని ఎలా ఉన్నావు ఇన్నాళ్ళూ?"

"ఏం చేయమంటావు?" అన్నాను ఆమె గుండెలమీద సున్నాలు చుడుతూ, "ఇంత బలం వుందని ఊరుమీద పడమంటావా?"

ఆమె పెదవులు చటుక్కున నా నోరు మూశాయి. "ఓహ్ డియర్, నువ్వలా మాట్లాడకు! బలం వున్న వాళ్ళెప్పుడూ బయటపడరు. లేనివాళ్ళే తమలోని ఇన్ ఫీరియారిటీని పారద్రోలటానికి అలా తిరుగుతుంటారు. అశ్లీల సాహిత్యాన్ని సృష్టిస్తారు. నీలాటివాళ్ళు మనసుకు నచ్చిన మనిషి ఒక్కర్ని ఎన్నుకొని జీవితాన్ని పండుగ చేసుకుంటారు."

"నిన్ను ఎన్నుకొని దండగ చేసుకున్నాను."

"అలా అనకు, నేనిప్పుడు నీదాన్నే."

"నాకు తృప్తిగా లేదు. యూ ఆరే సెకండ్ హేండ్."

"కమల్, ప్లీజ్, నువ్వలా మాట్లాడకు దయచేసి! నీ నోటినుంచి మంచి మాటలు వినాలి."

"నువ్వు మంచిదానివి కాదు."

"అవును కాదు. అయితే నేను నీకక్కర్లేదా?"

ఆమెని హత్తుకున్నాను బలంగా. "నువ్వు నా క్కావాలి! నిన్ను విడిచి వుండలేను, లీలా! నువ్వు లేకుండా బ్రతకలేను! నువ్వు నాతో వచ్చేయకూడదా?"

"ఎక్కడికి?"

"ఎక్కడైనా పారిపోదాం దూరంగా!"

ఆమె ఫక్కున నవ్వింది.

"ఏమిటి?"

"నీ దగ్గరేముందని రావాలి నేను?"

"అంటే....నీకు డబ్బు కావాలి. అంతేనా? నేను సంపాదిస్తాను—"

ఆమె మళ్ళీ ఫక్కుమంది.

"నమ్మవా?"

"ఊహుఁ....నువ్వంత సంపాయించలేవు."

"మరేం చేయమంటావు?"

"మళ్ళీ మొదటికే వచ్చాం....ఆరేళ్ళ క్రితం ఇదే సమస్య వచ్చింది....ఒక పని చెయ్యి!"

"ఏమిటి?"

"ఆ దొంగవి నువ్వేగా!"

"అంటే?"

"ఆ సేఫ్‌లో నగలు నువ్వే దోచుకో పిచ్చిమొహమా, పారిపోదాం!"

కిలకిలా నవ్వసాగిందామె. గబుక్కున నోరుమూశాను.

"షటప్!"

"సరే, మనమిలాగే కలుసుకుందాం రోజూ! ఏమైం దిప్పుడు?"

ఉలిక్కిపడి టైము చూసుకున్నాను. దిలీప్ వచ్చే సమయం అవుతోంది. ఆ సంగతి ఆమెకు గుర్తుచేసి లేచి

నిలబడ్డాను. ఆమె కూడా లేచింది.

"శీలా, నాకో విషయం చెప్పు" అన్నాను సూటిగా చూస్తూ.

"ఏమిటి?"

"ఆ శివకుమార్ ఎలాంటివాడు?"

ఆమె కలవరంగా చూసింది. "ఎందుకు? ఏం జరిగింది?"

"ఏమీ లేదు. ఆ బాస్టర్డు నాకు నచ్చలేదు. ఆ చూపులు—గమనించావా?"

"నేనతన్ని పట్టించుకోను!"

"దొంగ అతని ఎత్తులో, అతని వాపులో నే వుంటాడు కదూ?"

"ఏమిటి నువ్వనేది?"

"అతన్ని కనిపెట్టాలనుకుంటున్నాను."

"నీకు మతిపోయింది! అతను నమ్మకస్తుడు!"

"ఎందుకతన్ని సమర్థిస్తున్నావు? చిన్నపిల్లలు కూడా అతన్ని అసహ్యించుకుంటారు."

"నువ్వు పిచ్చిగా మాట్లాడుతున్నావు!" ఆమె హఠాత్తుగా వెనుదిరిగి బంగళావైపు ఉరకసాగింది....

నేనలాగే చూస్తూండిపోయాను ఆమె వైపు.

8

మర్నాడు నేను ఉదయం ఆఫీసుకు వెళ్ళేసరికి అక్కడ సిద్ధమై వున్నారు, భోయారామ్ ఫటాఫట్ దంపతులు.

"మాతాజీ" బాస్ అంటున్నాడు, "మీకో శుభవార్త! దైవానుగ్రహం వలన మీ హారం పూనాలో క్షేమంగా లభ్యమైనట్లు వర్తమానం అందింది, నిన్న

అర్ధరాత్రి దాటి అయిదు నిమిషాలకు. పోలీసులు ఆ ముష్కరులను నిర్బంధం గావించారు. దేవుడు మీకు మేలుచేశాడు, మాతాజీ. మళ్ళెప్పుడూ మీరిలా బయటి కెళ్ళకండి. వెళ్తే ఆభరణాలు ధరించకండి. ధరిస్తే మీ సేట్‌జీతో వెళ్ళకండి. ఈసారి సేట్‌జీ మీ ఆభరణాలు పోనివ్వరాదన్న దృష్టితో, పరాక్రమంతో, విజయ వంతంగా వాటిని స్వాధీనపరచుకొని, మిమ్మల్ని పరాధీనంగా చేసివేసే ప్రమాదముంది—"

సుమిత్ర ఫక్కుమంది.

మిసెస్ ఫటాఫట్ ఉరిమి చూసిందామె వైపు.

సుమిత్ర అక్కడ్నుంచి పరుగెత్తుకొని పోయి, వెనుక గదిలో తలుపువేసుకొని నవ్వసాగింది.

బాస్ అంటున్నాడు. "మిష్టర్ ఫటాఫట్, ఇట్స్ వెరీ సింపుల్. ఆ దొంగలు పూనా వెళ్ళి అక్కడ ఓ బట్టల వ్యాపారికి ఆ నగను అమ్మజూపారు. బొంబేలో వాళ్ళని ట్రేస్ చేస్తున్న మా మనుషులు చెప్పారు, రాత్రి ఫోన్ చేసి. వాళ్ళు రొటీన్‌గా పోలీస్ ఇన్ఫర్మేషన్ కోసం వస్తే ఇది తెలిసింది. నిన్న సాయంత్రం ఆ వ్యాపారికి ఆ నగను బేరంపెట్టారు దొంగలు. ఆ వ్యాపారి వెంటనే దాన్ని గుర్తుపట్టి, తెలివిగా ఫోన్ చేసి వాళ్ళని పోలీసులకు పట్టించేశాడు — నగ తన వశం చేసుకొని. ఆ దొంగలు నేరం ఒప్పుకోవడంలేదు. కానీ, ఆ వ్యాపారి ఆ నగ ఎవరిదో తనకు తెలుసునంటున్నాడు. అది—అది—హైద్రాబాదులో తన అత్తగారిదని—వికటాట్టహాసం చేశాడట."

ఫటాఫట్ అదిరిపడ్డాడు, "ఏమి టేమిటీ! పూనాలో బట్టల వ్యాపారియా అతను? పేరేమిటి?"

"పేరు.... ఆగండి చెప్తాను, భూకాచంద్."

మిసెస్ ఫటాఫట్ దిక్కులదిరే కేక పెట్టి ఎగిరి నిల్చొంది.

"ముంచారు! నన్ను నిండా ముంచేశారు దేవుడోయ్! వాడెవరనుకున్నారు? ఆ భూకాచంద్ — ఆ భూతంగా డెవరనుకున్నారు? వాడే మా అల్లుడు! మాకు యముడు! ఓ యమ్మోయ్ నా హారం! నా ముద్దుల హారం వాడి పరమైపోయిందా దేవుడా! దానికోసం వాడెన్ని ఎత్తులు వేశాడమ్మా! ఎంత ప్రాణాలు తీశాడమ్మా! మొన్న పండక్కి వచ్చినప్పుడు దాన్ని నా మెళ్ళో చూసి పెళ్ళానికి పెట్టితీరాలని ఎంత అల్లరిచేశాడమ్మా! ససేమిరా అంటే ఎన్ని సవాళ్ళు విసిరాడమ్మా! దాన్నెలాగైనా రాబట్టుకొంటానన్నాడు కోతి! పదేళ్ళయింది పెళ్ళయి, సిగ్గుండొద్దూ? ఎప్పుడూ ఆకలిమీదుంటాడు! అమ్మోయ్, చివరి కిలా కొట్టేశాడా! అదిప్పుడు నా చేతికొచ్చేనా! దీనికి కారణం మీరు! ఆ దొంగల్ని పట్టుకోలేక వాడి దాకా పంపారు! మీరు మోసం! మీ కంపెనీ దగా! మిమ్మల్ని — మిమ్మల్ని — మీ బల్లలు విరగ్గొట్టేస్తాను! మీ పుస్తకాలు చింపేస్తాను! మీ ఆఫీసు తగుల బెట్టేస్తాను—"

"మాతాజీ!" బాస్ కేక పెట్టాడు, "ఆపండి! మీ అరుపులు ఆపండి! మీ కుటుంబ గొడవలతో మాకు సంబంధం లేదు! సేట్ జీ, మీరు వెంటనే మీ సహధర్మ చారిణిని తీసుకుని చెక్కేయండి బైటికి!"

ఫటాఫట్ జీవితంలో మొదటిసారి లేచివుంటాడు అలా — చిరుతలా ఇల్లాలిమీద విరుచుకుపడి, ఒక్క

ఘర్జన చేసి, రెక్క పుచ్చుకు లాక్కెళ్ళాడు అవతలకి.

సుమిత్ర ముఖం తుడుచుకుంటూ వచ్చి గాభరాగా చూస్తోంది.

బాస్ తలపట్టుకొని పేపరు విసురుకుంటున్నాడు.

ఇంతలో బైట పొలికేక వినిపించింది హఠాత్తుగా-

అదిరిపడి ఉరికాను డోర్ తీసుకుని. రమణి మరోసారి కెవ్వుమంది. మిసెస్ ఫటాఫట్ ఆమె జుట్టూ బట్టలూ పట్టి లాగేస్తోంది. వొళ్ళు రక్కేస్తోంది. రమణి వీలు చిక్కినప్పుడల్లా నోరారా కెవ్వుమంటూ గింజుకుంటోంది. తన్నుకుంటోంది. మిసెస్ ఫటాఫట్ కసికసిగా, కలి విడిగా, విడివిడిగా జుట్టు పీకి, బట్టలు చింపి, తృప్తి చెందక కౌంటర్ వెనుకనుంచి అమాంతం ఇవతలకి ఈడ్చి కింద ఎత్తి పడేసి వెళ్ళిపోయింది—

అప్పుడే జలీక్ వచ్చిపడ్డాడు బయటనుంచి. అక్కడి దృశ్యం చూసి కంగారుపడ్డాడు. కలవరపడ్డాడు. తేరుకొని పకపకా నవ్వాడు. "ఆహా! ఓ నా స్వప్న సుందరీ! ఏమి ఈ రసమ్యాదయాతిరేక విన్యాసమూ— నా జన్మ ధన్యము!" అన్నాడు వంగి వంగి సలాము చేస్తూ.

అతను నడుము వూపినతీరు నాకు నవ్వు తెప్పించింది.

"షటప్!" అరిచాడు బాస్ వెనుకనుంచి, "రమణీ, నువ్వు లేచిపో! ఇంటికెళ్ళిపో!"

రమణి ఆయాసపడుతూ లేచి, చెల్లాచెదురైన తన మేకప్ శకలాలు ఏరుకోసాగింది.

"ఐ మస్టు నూ దట్ ఓల్డు కా!" అరిచాడు బాస్ కోపంతో ఊగిపోతూ.

పావు గంటలో తుపాను పూర్తిగా వెలిసింది....

నేనూ, దిలీప్ బాస్ ఎదురుగా కూర్చున్నాం.

బాస్ అంటున్నాడు. "శివకుమార్ గురించి నేను రావ్‌తో మాట్లాడాను. అతను కోపంతో ఊగిపోయాడు. దొంగను పట్టుకోవడం చేతగాకపోతే ఊరుకోమన్నాడు. తనవాళ్ళని అనుమానిస్తే ఊరుకోనన్నాడు. శివకుమార్ పట్ల అతని నమ్మకాన్ని మనమెలా కాదనగలం?"

"అతనిమీద నిఘా పెట్టి చూద్దాం—" దిలీప్ సూచించాడు.

"మనకెందుకా తీట! దొంగవస్తేనే మనం పట్టుకునేది. వాడికోసం వెతుక్కుంటూ పొమ్మని లేదు ఒప్పందం. శివకుమార్ గురించి మనం హెచ్చరించాం. అతనే దొంగయితే మరో ప్రయత్నంలో పట్టుబడవచ్చు. అప్పుడు ఎవరి నమ్మకాలేమిటో తెలుస్తాయి!" అన్నాడు బాప్.

(మిగతా వచ్చే సంచికలో)